

«Από 'χει θηλυκό παιδί στη Λάστρο να το δώσει, από βραδιάζει ογλήγορα κι αργεί να ξημερώσει!»

Δ. Παλαιολόγος(βιολί-καραφάκι)

το Καραφάκι

Εκδότης: Προοδευτικός Σύλλογος Λάστρου

«Η Αναγέννησις»

Αριθμός Φύλλου:6

3^η Ιανουαρίου 2012

Τηλ.:2843094757 – 6977619199 – 6978361081

E-mail: lastros@windowslive.com και

pslastros@yahoo.gr

Δ. Παλαιολόγος(σκυλάκι)

Editorial

Σας χαιρετούμε και πάλι αγαπημένοι μας συγχωριανοί! Είναι απόγευμα προχωρημένο, ανήμερα του Αγίου Στεφάνου, στον Πλάτανο στην καφετέρια του Μανόλη. Εδώ στο γωνιδάκι μου, προσπαθώντας να μην ακούω τη μουσική, πίνοντας το καφεδάκι μου, γράφω τούτες τις γραμμές, σαν πρόλογο στο νέο φύλλο της εφημερίδας μας. Σ' αυτό θα βρείτε διάφορα άρθρα από Λαστριανούς, από το διαδίκτυο κ.α. Μην εκπλαγείτε που δεν θα τα βρείτε με σειρά σπουδαιότητας όπως συνηθίζεται στις εφημερίδες. Τα παραθέτω με τη χρονολογική σειρά που ήθελα να τα γράψω ή που - όσον αφορά σε γεγονότα - έγιναν.

Οι μέρες είναι γιορτινές και με την ευκαιρία κάποιοι Λαστριανοί είμαστε εδώ, στο χωριό μας, μερικοί συνδυάζοντας το τερπνόν μετά του ωφελίμου αφού είναι εποχή του λιομαζώματος. Τις δυο-τρεις μέρες των Χριστουγέννων βέβαια ήταν περισσότεροι κι έτσι είχαμε την ευκαιρία να συμποσιαστούμε με ρακές. Φυσικά ανήμερα της μεγάλης εορτής στις οικίες των «Μανόληδων» παρέες διασκέδασαν άλλες πιο ήσυχα, άλλες με χορούς και τραγούδια. Σχετικά βίντεο θα σας σταλούν με ηλεκτρονικό ταχυδρομείο και αν τα καταφέρουμε θα αναρτηθούν και στο «Συσωλήνα», διότι τα άλλα χωριά μας έχουν περάσει στην...έκθεση! Ας εκτεθούμε κι εμείς λίγο, με την άδεια των συμμετεχόντων! Κλείνοντας τον πρόλογο του φύλλου, εύχομαι χρόνια πολλά και καλά σε όλους, εορτάζοντας και μη, μικρούς και μεγάλους, πάντα με υγεία, αγάπη, ομόνοια και χαρά! Και ειδικά για τους δύσκολους καιρούς που ζούμε, υπομονή και προσπάθεια χωρίς άγχος...

Τ.Σ.

Στις 10 Ιουνίου 2011 κατέβηκε η λεοντοκεφαλή της δυτικής όψης του Παρθενώνα μετά από 2.450 χρόνια!

Κατέβηκε στις 10/6/11, μετά από 2.450 χρόνια στην κορυφή του Παρθενώνα, η λεοντοκεφαλή της δυτικής όψης του ναού για να συντηρηθεί στο εργαστήριο... Θα επιστρέψει στη θέση της, όταν ολοκληρωθεί η συντήρησή της, το 2013. Τα ειδικά συνεργεία του Υπ. Πολιτισμού κατέβασαν τη λεοντοκεφαλή σε επτά λεπτά με τη βοήθεια τους γερανού. Πάνω στη μαρμάρινη λεοντοκεφαλή, βάρους 1,2 τόνων, σώζεται ακόμα το χρυσαφί χρώμα της χαιτίης της, ενώ εντυπωσιάζουν οι λαξευμένες λεπτομέρειες, ακόμα και των πιο αθέατων πλευρών της. Από κοντά, εμφανή είναι τα σημάδια και από τους βομβαρδισμούς, αλλά και τους δυνατούς σεισμούς που έχουν ταλαιπωρήσει τον ναό του Παρθενώνα. Για τις εργασίες

αυτές, το υπουργείο Πολιτισμού έχει εξασφαλίσει από το ΕΣΠΑ οκτώ εκατομμύρια ευρώ. Μεταξύ άλλων, από την δυτική πλευρά του Παρθενώνα θα αποξηλωθούν και θα αποκατασταθούν 80 μαρμάρινα μέλη, 43 εξ αυτών από τη βορειοδυτική πλευρά και 37 από τη νότια. Συνολικά, θα αποξηλωθούν επτά μετώπες και θα αντικατασταθούν από χυτά αντίγραφα. Οι δύο πρώτες μετώπες τους δυτικής όψης του ναού θα μεταφερθούν στο νέο μουσείο τους Ακρόπολης. «Τον τελευταίο καιρό ακούγονται μόνο τα προβλήματα γύρω από το θέμα της φύλαξης στους αρχαιολογικούς χώρους και ξεχνάμε το τόσο σπουδαίο έργο που γίνεται εδώ» ανέφερε η γενική γραμματέας του ΥΠΠΟΤ, Λίνα Μενδώνη. Μέσα στα έργα που αναμένεται να ολοκληρωθούν μέχρι το 2013 συμπεριλαμβάνονται η αποκατάσταση των κιόνων στη βόρεια πλευρά και η αναστήλωση της νότιας πλευράς των Προπυλαίων. Η νότια πλευρά αποτελεί το πιο ιδιόμορφο, από αρχιτεκτονικής πλευράς, τμήμα του μνημείου. Κατά τον 15^ο αιώνα είχε κτισθεί επάνω του ο λεγόμενος Φράγγικος Πύργος, μέσα στον οποίο ενσωματώθηκαν από τους Φλωρεντινούς όλα τα αρχιτεκτονικά μέλη που είχαν αποσυναρμολογηθεί από την δυτική πλευρά.

Από το διαδίκτυο

Ο Κλήδονας στην Καισαριανή

Ένα έθιμο της νεολαίας με άρωμα παράδοσης!!!

Πριν 17 χρόνια, ο Βαγγέλης και η Ελπίδα ένα ζευγάρι που ζούσε στην Καισαριανή στα πρώτα χαμηλά, δίπτατα σπίτια προς το κέντρο της Αθήνας, αποφάσισαν ένα βράδυ του καλοκαιριού ν' ανάψουν τις φωτιές του Κλήδονα την παραμονή του Αϊ-Γιάννη, που θα γιόρταζε εκείνες τις μέρες όπως κάθε χρόνο στις 24 Ιουνίου... Και το έκαναν με ένα μικρό παρεάκι φίλων, έξω απ' το σπίτι τους, ένα ισόγειο σε ένα δίπτατο, δίπλα σ' ένα σταυροδρόμι δυο μικρών δρόμων Σμύρνης 21 και Βρυούλων. Εκεί στο σταυροδρόμι, άναψαν τις φωτιές την πρώτη φορά... Τους άρεσε αυτό που είχαν ζήσει εκείνο το βράδυ και το ξανάκαναν την επόμενη χρονιά... Και την

μεθεπόμενη... Κι άρχισε λίγο – λίγο να μεγαλώνει και το παρεάκι... Ο Βαγγέλης με την Ελπίδα χώρισαν μετά από λίγα χρόνια. Αλλά ο Βαγγέλης που ζει ακόμα στο ίδιο σπίτι, στο ίδιο σταυροδρόμι, εξακολουθεί και συνεχίζει το ίδιο έθιμο της γειτονιάς που είχαν αρχίσει μαζί με την Ελπίδα... Και τα χρόνια περνάνε...

Το έθιμο του Κλήδονα του Βαγγέλη της Καισαριανής το γνώρισα πριν καμιά δεκαριά χρόνια όταν μαθητευόμενη στα πολυφωνικά της Ηπείρου πήγαμε όλη η ομάδα με τον καθηγητή μας (γνωστός με τον Βαγγέλη και γνώστης του εθίμου) και συμμετείχαμε κι εμείς χορεύοντας και τραγουδώντας (και με τα πολυφωνικά μας). Γιατί υπάρχει πολύ μουσική, χορός και τραγούδι παραδοσιακό. Κέφι μουσικής Διονυσιακό... Μου άρεσε αυτό το αυθόρμητο στοιχείο της παρέας, και η καλή καρδιά όσων βρίσκονταν εκεί και ξαναπήγα.... Και ξαναπήγα....

Και μετά από τη δεύτερη - τρίτη φορά βγήκα ένα βράδυ στην ομπρός μεριά (αφού με παρακίνησαν με τη γνωστή τους πια για μένα ευγένεια) και τους είπα μαντινιάδες... Από εκείνο το βράδυ ήμουν πια κι εγώ ένα μέλος σίγουρο και γνωστό στο παρεάκι που μεγάλωνε και τότε αριθμούσε πια περίπου εκατόν πενήντα ανθρώπους... Και τις επόμενες φορές πήγαμε μαζί, μ' άλλους Λαστριανούς και Στειακούς... Και τα χρόνια περνάνε...

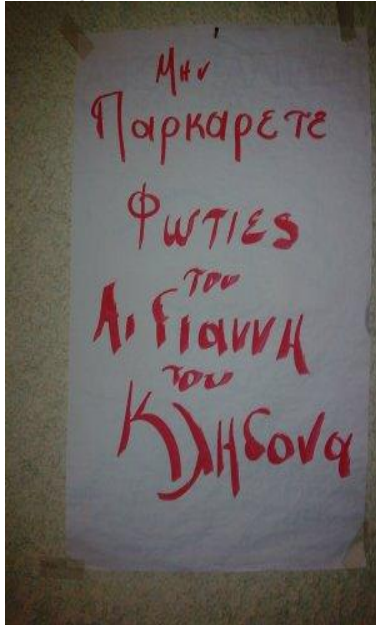
Τώρα πια το έθιμο του Βαγγέλη έχει γίνει γνωστό σε αρκετούς φίλους των πρώτων φίλων. Κι έρχονται κάθε χρόνο τριακόσια και πλέον άτομα και χαίρονται τις φωτιές του Αϊ-Γιαννιού του Κλήδονα πάντα στο ίδιο σταυροδρόμι... Κι ο Βαγγέλης εκεί κάθε χρόνο, ψυχή και διοργανωτής του εθίμου, κι ό,τι υπάρχει για να πιείς ρεφενέ...

Ανάβουν οι φωτιές το κοντινότερο Σάββατο (αν και παλιότερα όσο θυμάμαι, γινότανε Παρασκευή) στη γιορτή του Αι-Γιάννη κατά τις 10. Κι αρχίζουν οι γκάντες, οι τσαμπούνες, οι ζουρνάδες, τα κλαρίνα, οι λύρες, τα λαούτα, τα κανονάκια, τα νταούλια, τα τουμπελέκια... Γιατί για τους μουσικούς που έρχονται είναι ιδανικός τόπος να παίξουν για την όρεξή τους, για την ψυχή τους κι ελεύθερα, πειραματιζόμενοι εκείνη τη στιγμή με το ρεπερτόριο, την συνήχηση, τους χορευτές και τους τραγουδιστάδες που είναι...όποιος θέλει...! Και σε κανέναν δεν θα πουν όχι. Όποιος θέλει θα παίξει ή θα τραγουδήσει. Και σε παρακινούν. Όσο ξέρει ο καθένας. Αλλά κι αυτοί που θέλουν να παίξουν ή να τραγουδήσουν έχουν σεβασμό και ξέρουν (χωρίς κανείς να το ορίσει) τι και πόσο θα πράξουν. Κι οι χορευτές γύρω απ' τη φωτιά, τηρώντας τους Διονυσιακούς ρυθμούς της γκάντας, της τσαμπούνας και της λύρας σχηματίζουν τους κύκλους τους, αφήνοντας χώρο σ' όποιον θέλει να πηδήξει τις δίμετρες φωτιές όταν καταλαγιάσουν...

Ο Κλήδονας αυτός είναι από τα ελαχιστότατα μέρη (αστικά ή επαρχιακά) που μπορεί κάποιος να δει από κοντά, σε απόσταση αναπνοής αυτά τα όργανα τα μη γνωστά ή ξεχασμένα απ' τους πολλούς και να τ' ακούσει όπως παλιά να παίζουν για την παρέα, να τα αγγίξει ή ακόμα τις πολύ προχωρημένες ώρες να προσπαθήσει να παίξει κιόλας...

Και βέβαια υπάρχει το σταμνί... Το σταμνί που έχει πάρει τη νέα θέση του των εποχών που ζούμε... Σ' ένα μικρούλι σταμνάκι με νερό ρίχνει ο καθένας απ' την παρέα κάτι προσωπικό του. Από δαχτυλίδια κι αναπτήρες μέχρι...νομίσματα ή κλειδιά! Αλλά συνήθως κάτι προσωπικό, που γι' αυτούς έχει αξία. Ο Βαγγέλης είναι αυστηρός σ' αυτό! Αναλαμβάνουν κάποιοι και το γυρνούν σ' όλο το χώρο. Κι αφού ρίξουν όλοι όσοι θέλουν το βάζει ο Βαγγέλης στο κέντρο της παρέας κατά τις δύο – τρεις τη νύχτα κι αρχίζουν οι ευχές. Πρώτος ο Βαγγέλης βγάζει απ' το σταμνί ένα αντικείμενο. Αφού βρεθεί ο ιδιοκτήτης, πλησιάζει, κι ο Βαγγέλης του (ή της) λέει μία

ευχή, ότι σκεφτεί γι' αυτόν ή γι' αυτήν, σε έμμετρο ή ελεύθερο στίχο ή μαντινάδα και του (ή της) παραδίδει το αντικείμενο. Αποχωρεί ο Βαγγέλης και τώρα έρχεται η σειρά του άλλου ή της άλλης να τραβήξει απ' το σταμνάκι ένα άλλο αντικείμενο και να δώσει την ευχή στον επόμενο, πάντα με στίχο ή μαντινάδα που να είναι μέσα στο πνεύμα της βραδιάς. Κι ο Βαγγέλης, σαν καλός οικοδεσπότης που γνωρίζει τους περισσότερους, ενημερώνει φωναχτά πάντα ποιος και ποια απ' όλους είναι ελεύθερος-η στην προσωπική του-της ζωή μήπως ενδιαφέρεται κανείς! Και είναι πάντα ευγενής, ευρηματικός κι αληθινός με όλους! Κι έτσι συνεχίζει για μία-δύο ώρες, μέχρι να τελειώσουν όλα τα αντικείμενα μέσα στο σταμνί...

Η ταμπέλα!

Οι λύρες!

Το πήδημα!

Το τραγούδι!

Ο χορός!

Και μετά πάλι μουσική, χορός και τραγούδι μέχρι που ο Ήλιος έχει φέξει για τα καλά και το πρωί της Κυριακής έχει φτάσει πια επισήμως και οι πρώτοι πρωινοί κάτοικοι των Αθηνών αρχίζουν να περπατούν στους δρόμους. Κι όλοι μαζί σβήνουν τις φωτιές, μαζεύουν και καθαρίζουν το σταυροδρόμι...

Χτες το βράδυ πήγα για πολλοστή φορά στον Κλήδονα του Βαγγέλη της Καισαριανής. Κι εύχομαι στον Βαγγέλη κι όλους τους μουσικούς, τραγουδιστάδες, χορευτές και συμμετέχοντες, να μας δίδει ο Θεός κι ο Αϊ-Γιάννης υγεία να πηγαίνουμε κάθε χρόνο... Και μακάρι να γίνονται οι άνθρωποι έτσι ζωντανοί, να δημιουργούν από το τίποτα μία κατάσταση που φέρνει ζεστασιά, αισθήματα και συντροφικότητα χωρίς τίποτα στημένο και κρύο...

Κι όσοι από σας νιώσατε κάτι από τούτη τη διήγηση, ας το 'χετε στο νου σας τον Ιούνιο, ρωτήστε με και θα σας πω πώς θα έρθετε... Αν είναι κάποιιοι μακριά και δεν μπορούν, ας πάρουν μια ιδέα απ' τις παρακάτω διαδικτυακές συνδέσεις που βρήκα στον «Συσωλήνα» κι αλλού...

Και το ξημέρωμα!

[Ο Βαγγέλης φαίνεται στο πρώτο βίντεο, η φωνή του «τραγουδήστε», «ωωω, να ζήσετε μωρέ παιδιά», «έλα» ακούγεται χαρακτηριστικά, και φαίνεται στο 0.27 ως 0.33 που φωνάζει στα δεξιά, στο 0.57 ως 1.01 που χειροκροτεί με σηκωμένα τα χέρια πίσω απ' τους χορευτές, στο 2.35 ως 2.58 που χορεύει αριστερά με την κοπέλα και στο 3.55 ως το τέλος που πάει μπρος στη φωτιά και βρίσκει τον άλλον άντρα που είν' εκεί. Στα άλλα βίντεο θα δείτε και τα όργανα, το πήδημα της φωτιάς (στο τρίτο βίντεο αυτά τα δυο) και ό,τι άλλο... Κάπου εκεί ήμουν κι εγώ...]

<http://www.youtube.com/watch?v=1SG2SpVdPmg&feature=related>

<http://www.youtube.com/watch?v=euz5RXdXaJl>

<http://www.youtube.com/watch?v=CAofJiTdw4o>

<http://plagal.wordpress.com/2010/05/22/wild-athens/>

<http://www.flickr.com/photos/9524260@N04/sets/72157600609937397/show/>

<http://www.youtube.com/watch?v=GC3uMX1CBb4>

Και του χρόνου!!!!!!!

Τέλη Ιουνίου 2011 - Τ.Σ.

Ο Κλήδονας στην ανατολική Κρήτη.

Όπως πολλά έθιμα του τόπου μας έτσι και ο Κλήδονας συναντάται σε πολλές παραλλαγές ανά την Ελλάδα. Εγώ θα ήθελα να αναφέρω εδώ τον τρόπο που γιορτάζεται ακόμα (θέλω να πιστεύω) στην ανατολική Κρήτη. Το παρακάτω απόσπασμα είναι παρμένο από τον ψηφιακό δίσκο του λυράρη Δημήτρη Σγουρού «ΤΑ ΣΑ ΕΚ ΤΩΝ ΣΩΝ».

«Την παραμονή του Αι Γιαννιού στις 23 Ιουνίου οι κοπελιές φέρνουν σε μια στάμνα και χωρίς να μιλήσουν στο δρόμο σε κανένα το «αμίλητο νερό». Στη συνέχεια νέοι, νέες αλλά και μεγαλύτεροι σε ηλικία βάζουν στον Κλήδονα (τη στάμνα με το αμίλητο

νερό) τα κληδονικά τους δηλαδή: μήλα, κάστανα, αμύγδαλα, χαρούπια, ντομάτες, δαχτυλίδια, ασημικά, κλπ. τραγουδώντας στο σκοπό του Κλήδονα τις ανάλογες μαντινάδες. Αφού περάσουν όλοι σκεπάζουν τον Κλήδονα βάζοντας στο επάνω μέρος του ένα κλειδί. Τον αφήνουν έπειτα όλη τη νύχτα έξω στ' αστέρια για να αποκτήσει μαντικές ικανότητες. Το γλέντι βέβαια συνεχίζεται μέχρι αργά. Την άλλη μέρα ανήμερα του Αι Γιαννιού ξανασυγκεντρώνονται. Ανοίγουν τον Κλήδονα και βγάζουν τώρα έξω τα κληδονικά και τραγουδούν πάλι ταιριαστές μαντινάδες ερωτικές αλλά και σατυρικές. Η σύναξη μετατρέπεται και πάλι σταδιακά σε τρικούβερτο γλέντι».

Παρακάτω παρατίθενται μερικές από τις μαντινάδες που τραγουδούσαν στον Κλήδονα, όπως υπαγορεύτηκαν από τον Μιχαήλ Φουντουλάκη και τη σύζυγό του στο Δημήτρη Σγουρό τον Ιούνιο του 1997:

Τ' Αϊ-Γιαννιού του Κλήδονα δα πάω στο χωριό μου
μήλο δα ρίξω για να δω και γω το ριζικό μου.

Μήλο 'βαλα στον Κλήδονα για να το ριζικάρω
κι αν είν' τση τύχης μου γραφτό μικρή μου να σε πάρω.

Ανοίξετε τον Κλήδονα να βγει μηλιά με τ' άνθη
να βγει σγουρός βασιλικός που μ' έβαλε στα πάθη.

Ανοίξετε τον Κλήδονα να βγει χαριτωμένη
του χρόνου σαν και σήμερα δα να 'ναι παντρεμένη.

Ανοίξετε τον Κλήδονα να βγει χαριτωμένος
από την πόλη έρχεται λογάρι φορτωμένος.

Ανοίξετε τον Κλήδονα να βγει κι η αγκινάρα
μα γω για μια σκορδόπιστη δε δίνω μπλιο δεκάρα.

Ανοίξετε τον Κλήδονα να βγει και η ντομάτα
κι οψές αργά την έβαλα για μια γαλανομάτα.

Ανοίξετε τον Κλήδονα να βγει και το δικό μου
και δε μπορώ να στέκω μπλιο από τον κουρασμό μου.

Από το διαδίκτυο

Γιορτές του Ιουλίου

17 Ιουλίου: της Αγίας Μαρίας. Αυτή την ημέρα δεν επιτρεπόταν να αλωνίσουν, διότι κατά την παράδοση η Αγία Μαρίνα τιμωρούσε όσους δεν τηρούσαν την αργία.

20 Ιουλίου: του Προφήτη Ηλία. Οι αγρότες πήγαιναν στα αμπέλια τους με ένα καθαρό μαντήλι, έκοβαν μερικά ώριμα τσαμπιά και έλεγαν το δίστιχο «τ' Άι-Λια με το μαντήλι του Σωτήρος με το κοφίνι». Κατά την παράδοση ο προφήτης Ηλίας ήταν ο «έφορος της βροχής, των ανέμων, των αστραπών και βροντών». Σε πολλές ελληνικές κορυφές υπάρχουν εξωκλήσια όπου γιορτάζεται η μνήμη του. Σε πολλά μέρη της Ελλάδας, την παραμονή της γιορτής ανάβουν μεγάλες φωτιές στις κορυφές των βουνών για να τιμήσουν την μνήμη του. Στις πόλεις που είχε ανομβρία έκαναν λιτανείες, για να στείλει ο Άγιος βροχή.

26 Ιουλίου: της Αγίας Παρασκευής. Την επικαλούνται οι πιστοί για να προστατεύει τα μάτια τους από ασθένειες.

27 Ιουλίου: του Αγίου Παντελεήμονα. Θεωρείται ο προστάτης άγιος των αναπήρων. Όπως λέει και η παροιμία: «Κουτσοί, στραβοί στον άγιο Παντελεήμονα».

Παροιμίες για το μήνα Ιούλιο:

«Από τ' Άι-Λιος ο καιρός γυρίζει αλλιώς». «Γαμπρός αλωναριάτικος, κακό χειμώνα βγάνει». «Η καλή αμυγδαλιά ανθίζει το Γενάρη και βαστάει τ' αμύγδαλα όλο τον

Αλωνάρη». «Κάτσε κότα το Γενάρη και παπί τον Αλωνάρη». «Μικρό - μικρό τ' αλώνι μου, και να 'ναι μοναχικό μου». «Ο Άι-Λιας κόβει σταφύλια και η Αγιά-Μαρίνα σύκα». «Ο Θεριστής θερίζει, ο Αλωνάρης αλωνίζει κι ο Αύγουστος ξεχωρίζει». «Στο κακορίζικο χωριό τον Αλωνάρη βρέχει». «Την ημέρα τ' Άι-Λιος παίρνει ο καιρός αλλιώς». «Της Αγιάς-Μαρίνας ρούγα και του Άι-Λια σταφύλι και του Αγιού-Παντελεήμονα γιομάτο το κοφίνι». «Τον Αλωνάρη δούλευε καλό Χειμώνα να έχεις». «Χιόνισε μέσα στο Γενάρη, να οι χαρές του Αλωνάρη».

Από το διαδίκτυο

Η Ιερά Μονή Παναγίας Φανερωμένης

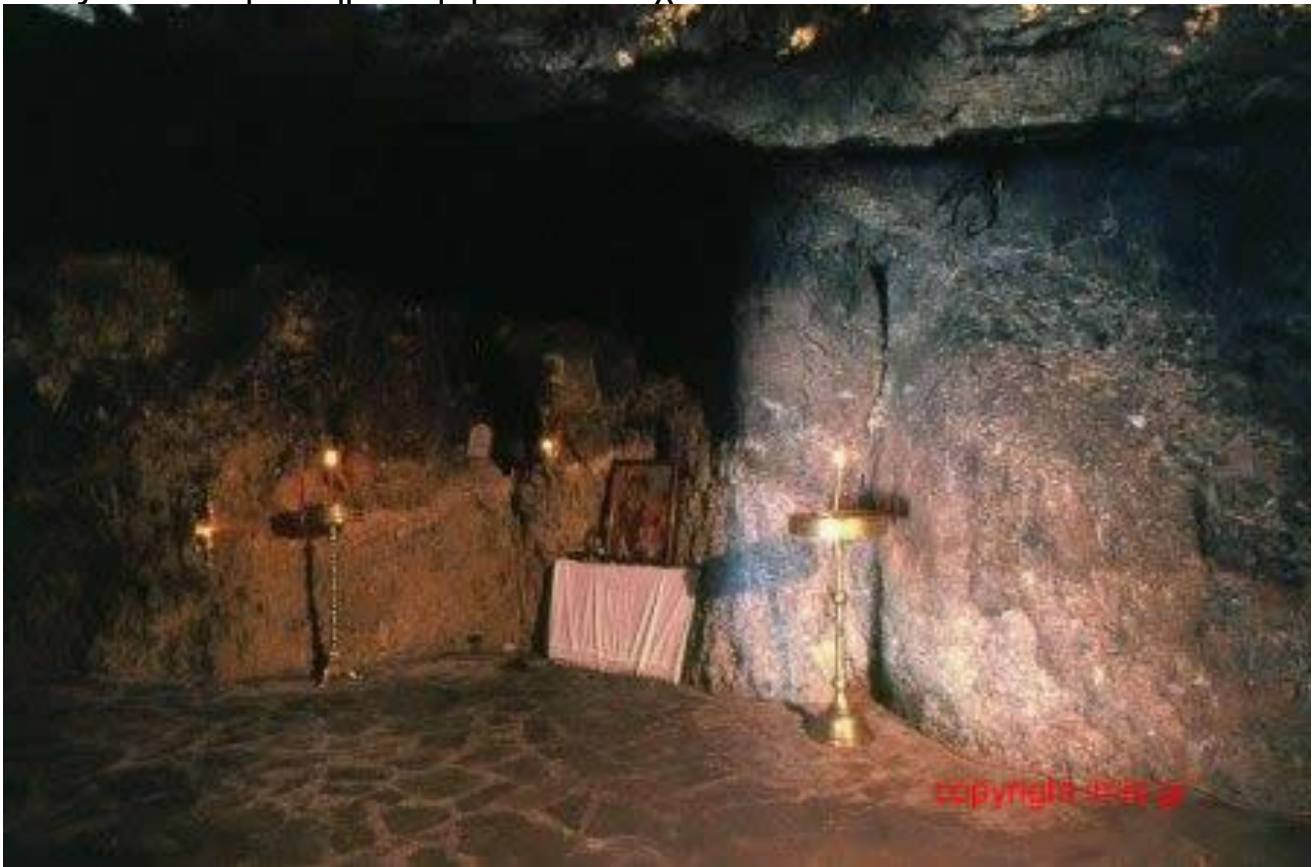

Η Ιερά Μονή Παναγίας Φανερωμένης Ιεράπετρας, γνωστή και ως «Παναγία Γουρνιών», βρίσκεται κτισμένη στην πλαγιά βουνού παραφυάδας της Δίκτης, νοτιοδυτικά της Παχειάς Άμμου του Δήμου Ιεράπετρας πάνω από την Μινωική πόλη Γουρνιά και σε υψόμετρο 540 μέτρων. Από τη Μονή εκτείνεται σε πανοραμική άποψη η πόλη του Αγίου Νικολάου και ο όμορφος κόλπος του Μεραμβέλλου με τις γραφικές ακτές και τα νησάκιά του.

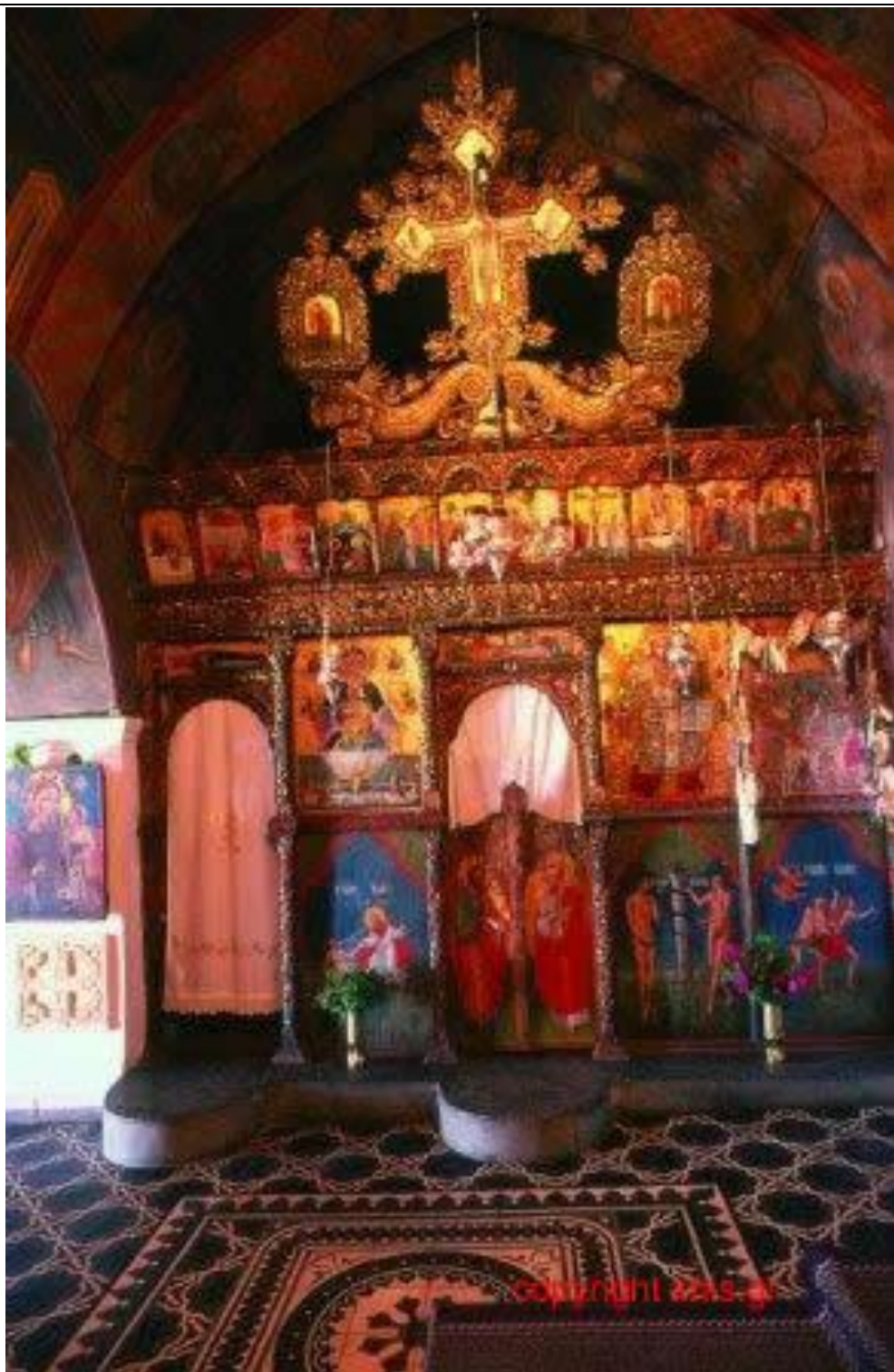
Για το ακριβές έτος οικοδόμησης της Μονής δεν υπάρχει καμιά κτητορική η άλλη επιγραφή. Διατηρούνται μόνο νεώτερες επιγραφές που αναφέρονται σε οικοδομικές εργασίες που έγιναν τον 19ο αιώνα, αν και το σημερινό κτιριακό συγκρότημα, σύμφωνα με την αρχιτεκτονική του, αποτελεί μάλλον κτίσμα του 16ου αιώνας, εποχή των συχνών ληστρικών επιδρομών των Τούρκων στα βόρεια παράλια της μεγαλονήσου. Το ακριβές έτος ίδρυσης της Μονής δεν είναι γνωστό. Σύμφωνα, όμως, με όλες τις ιστορικές πηγές και τις χρονολογικές ενδείξεις το Μοναστήρι πιθανόν ιδρύθηκε κατά τη νεοβυζαντινή περίοδο (961-1204), νωρίτερα δηλ. από την

κατάληψη της Κρήτης από τους Ενετούς το έτος 1211.

Το Καθολικό της Μονής έχει κτιστεί μέσα σε κοίλωμα υπερκείμενου μεγάλου βράχου, σε μια σπηλιά, είναι κατάγραφο και είναι αφιερωμένο στην Κοίμηση της Θεοτόκου και τη Ζωοδόχο Πηγή. Το Ιερό επικοινωνεί με άλλο σπήλαιο. Εκεί συγκεντρώνεται από τριχοειδείς επιφάνειες νερό, το οποίο λαμβάνουν οι πιστοί ως αγιασμό. Σύμφωνα με την παράδοση μέσα στο σπηλαιώδη ναό του Καθολικού της Μονής φανερώθηκε η εικόνα της Θεοτόκου σε κάποιο βοσκό γι' αυτό και το Μοναστήρι ονομάστηκε Παναγία Φανερωμένη. Συγκεκριμένα, αυτός ο βοσκός έχανε καθημερινά τον οδηγό (το μπροστάρη) του κοπαδιού του τις ώρες του μεσημεριού. Μια μέρα αποφάσισε να αφήσει το κοπάδι και να παρατηρήσει τον κριό, ο οποίος πήγε σε απόρρωγο βράχο από τον οποίο έρρεε λίγο νερό και έπινε. Πλησίασε και βρήκε εκεί την εικόνα της Θεοτόκου. Όταν, όμως, την πήρε μαζί του και την έβαλε στο σακίδιο του με σκοπό να τη φέρει στη στάνη, η εικόνα εξαφανίστηκε. Την επόμενη μέρα ο βοσκός ήλθε πάλι στο ίδιο μέρος και βρήκε την εικόνα. Αυτό επαναλήφθηκε αρκετές φορές, μέχρι που ο βοσκός βεβαιώθηκε ότι η εικόνα επέστρεφε πάντα στο σημείο που βρέθηκε, γι' αυτό και την άφησε στη θέση της, όπου σιγά-σιγά κτίστηκε η Μονή. Η ίδια η εικόνα κατά περιόδους, ιδιαίτερα τον δεκαπενταύγουστο και τις άλλες θεομητορικές εορτές, επανεμφανίζεται στους πιστούς και κατά μυστηριώδη τρόπο πάλι χάνεται.

Όμως πέρα από ιερό προσκύνημα και θρησκευτικό καύχημα ολόκληρης της Ανατολικής Κρήτης, αποτελεί και ένα ιστορικό μοναστήρι, όπου κατέφευγαν για προστασία και ενδυνάμωση οι Κρήτες επαναστάτες στα δύσκολα χρόνια της ενετικής και τουρκικής υποδούλωσης. Τον αμυντικό χαρακτήρα του Μοναστηριού αποδεικνύουν περίτρανα η οχυρή θέση και η φρουριακή μορφή του. Μάλιστα, διασώζονται ακόμη επάλξεις και πολεμίστρες στους χώρους του φρουριακού συγκροτήματος της Μονής, όπως και τα περισσότερα μοναστήρια που κτίστηκαν την ίδια περίοδο.

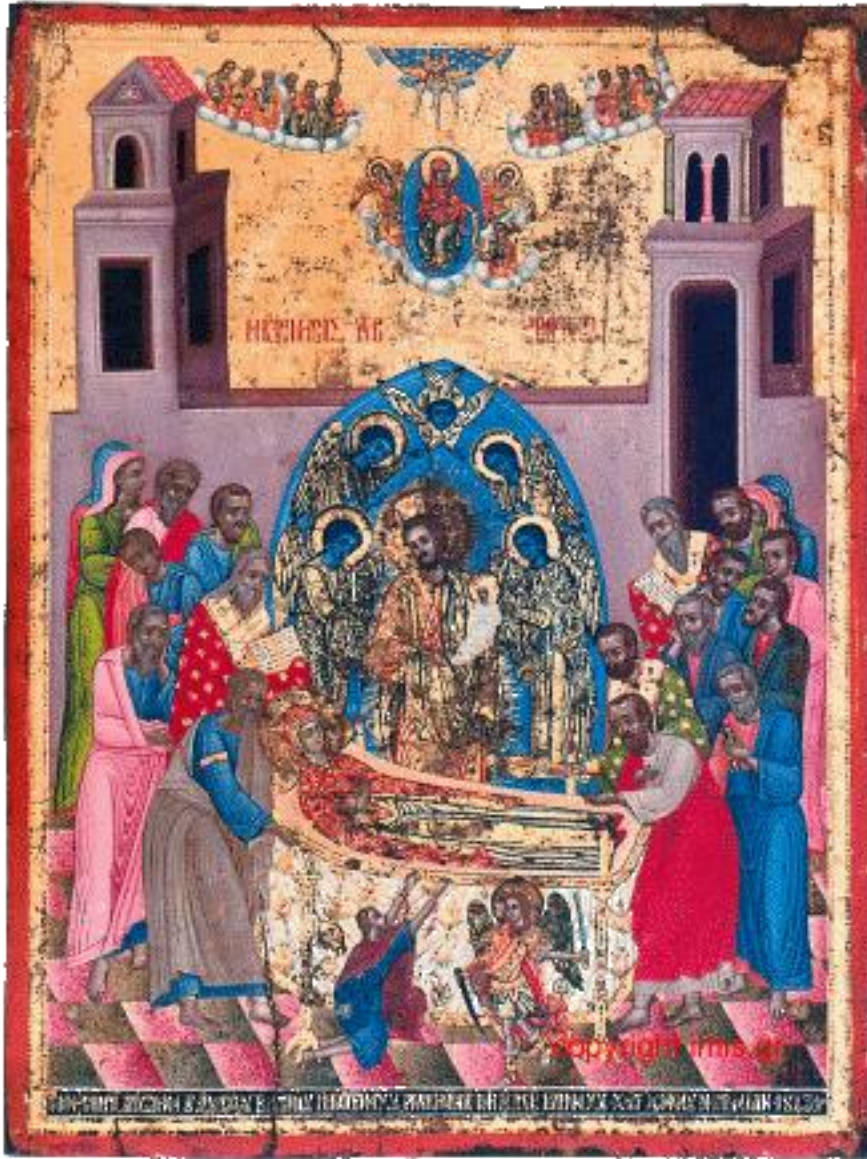

Η ΠΑΝΗΓΥΡΗ ΤΗΣ 15 ΑΥΓΟΥΣΤΟΥ

Η ιστορική Μονή Φανερωμένης πανηγυρίζει την εορτή της Κοιμήσεως της Θεοτόκου στις 15 Αυγούστου. Πλήθος πιστών κατακλύζει κατ' έτος την Μονή κυρίως την κυριώνυμο ημέρα της εορτής. Η Παναγία η Φανερωμένη είναι θαυματουργός γι' αυτό και είναι πασίγνωστη σ' ολόκληρη την Κρήτη και ιδιαίτερα στο Νομό Λασιθίου και στις επαρχίες Πεδιάδος και Βιάννου του Ν. Ηρακλείου.

Έτσι, τον Αύγουστο, που είναι ο μήνας της Παναγίας και αφιερωμένος σ' Αυτήν, το Μοναστήρι αποτελεί ένα από τα μεγαλύτερα προσκυνήματα της Ανατολικής Κρήτης. Καθημερινά συρρέει πλήθος ταλαιπωρημένων και καταπονημένων ανθρώπων από τις δοκιμασίες και τις περιστάσεις της ζωής για να καταθέσουν μπροστά στη θαυματουργό εικόνα Της τα εσωτερικά τους προβλήματα. Πολλοί ασθενείς ζητούν να ιαθούν. Άλλοι ανεβαίνουν με τα πόδια για να εκπληρώσουν κάποιο τάμα τους·

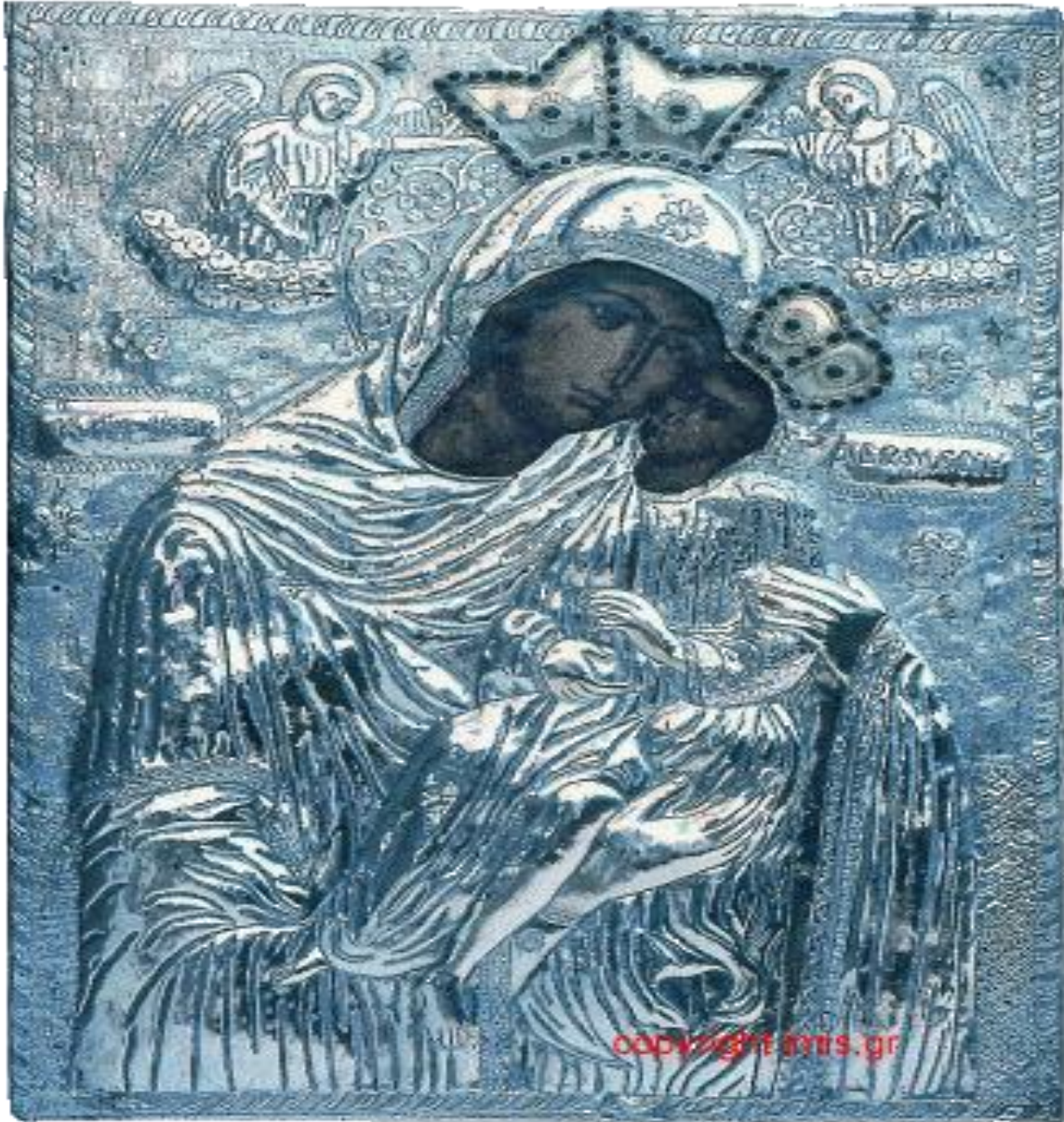
μανάδες μαυροντυμένες και ξυπόλητες σηκώνουν τα μωρά τους και τα προσφέρουν στην Μητέρα όλου του κόσμου. Άλλοι για να παρακαλέσουν με δάκρυα στα μάτια να μεσιτεύσει η Δέσποινα του κόσμου και να εκπληρωθεί κάποια επιθυμία τους πολλοί για να ευχαριστήσουν και να δοξολογήσουν την Βασίλισσα και Κυρία του παντός για τις ευεργεσίες Της ψάλλοντας: «ουδείς προστρέχων επί σοι, κατησχυμένος από σου εκπορεύεται αγνή παρθένε Θεοτόκε...».

Πέρα από τους πολυάριθμους προσκυνητές που συρρέουν από πολλά σημεία του νησιού για να προσκυνήσουν τη θαυματουργή εικόνα στο απόκοσμο, ερημικό, κατανυκτικό και χαριτόβρυτο σπηλαιώδη ναό, τις μέρες του Δεκαπενταύγουστου φιλοξενούνται στους χώρους της Μονής, πιστοί κάθε ηλικίας. Αυτοί συνεχίζουν μια αρχαία παράδοση και έρχονται στη Μονή και περνούν το πρώτο δεκαπενθήμερο του Αυγούστου στον ανακαινισμένο ξενώνα με νηστεία και προσευχή, συμμετέχουν στις καθημερινές Θ. Λειτουργίες, στους Εσπερινούς στις Παρακλήσεις και τα Απόδειπνα και εκπληρώνουν έτσι κάποιον τάξιμό τους. Είναι άπειρα τα θαύματα που συντελούνται στη Μονή, όπως το επιβεβαιώνουν κατά καιρούς οι πιστοί, οι οποίοι οφθαλμοφανώς είδαν να επενεργεί θεραπευτικά σε κάποια σωματική η ψυχική ασθένειά τους η χάρη του Θεού.

Η εορτή της Παναγίας στη Μονή έχει κάτι το μοναδικό. Οι πιστοί, συνεχίζοντας την παράδοση πολλών γενεών, ανεβαίνουν με ευλάβεια και ταπείνωση, με πνευματικότητα και πίστη για να προσευχηθούν στην Κυρία Φανερωμένη και να

επικοινωνήσουν με τον Θεό αληθινά. Και η Παναγία η Φανερωμένη τους ανταμείβει με όσα ιερά τελεσιουργούνται στον οίκο της και τους προσφέρει ψυχική ανακούφιση και πνευματική γαλήνη για να συνεχίσουν τον δρόμο της ζωής. Γιατί μόνο στην Παναγία Μητέρα ο πιστός με βεβαιότητα και πίστη μπορεί να εναποθέτει τις ελπίδες και προσδοκίες του και να επιζητεί την κραταιά σκέπη και προστασία Της ψάλλοντας: «Την πάσαν ελπίδα μου εις Σε ανατίθημι, Μήτηρ του Θεού, φύλαξόν με υπό την σκέπην Σου».

Πηγή : Ιρ.Μη.Ιερ.Σητ.

Καλοκαιρινές εκδηλώσεις

Με επιτυχία παρ' όλα τα προβλήματα διεξήχθησαν και φέτος οι εκδηλώσεις μας.

Λογοτεχνικός Διαγωνισμός. Ο Προοδευτικός Σύλλογος Λάστρου «η Αναγέννησις», είχε και φέτος τη χαρά και την τιμή να βραβεύσει τους νικητές του 5^{ου} Λογοτεχνικού Διαγωνισμού που διοργάνωσε υπό τη χορηγία του Δρ. Ιατρού Γ. Παπαδόπουλου με θέμα: «Ο χοχλιός», με σκοπό την ανάδειξη της ντοπιολαλιάς της Ανατολικής Κρήτης. Την εκδήλωση παρουσίασαν την Κυριακή 7 Αυγούστου η τριμελής Επιτροπή του Διαγωνισμού την οποία αποτέλεσαν η Ρούλα Καρνιαδάκη - Ορφανουδάκη (που μας στηρίζει από την αρχή του θεσμού και την γνωρίζουμε πια όλοι) ο Νίκος Πετράκης (με την καταλυτική και γεμάτη παρουσία του κάθε φορά) και

η Αταλάντη Μιχελογιαννάκη - Καραβελάκη (με τη μεγάλη της πείρα στα πολιτιστικά την οποία ελπίζουμε και πιστεύουμε ότι θα έχουμε μαζί μας ξανά) και τα μέλη του Δ.Σ. του Συλλόγου. Όλα πήγαν καλά, οι μαντινιάδες πολλές και ποικίλες και το γέλιο άφθονο. Αυτό όμως που χαροποίησε πολύ το κοινό, εμάς, την επιτροπή και το χορηγό μας, ήταν το γεγονός ότι φέτος ήρθαν όλοι οι βραβευμένοι και παρέλαβαν τους τίτλους τους. Ελπίζουμε να γίνεται έτσι κάθε φορά. Ο Δρ Γεώργιος Παπαδόπουλος δυστυχώς δεν μπόρεσε να έρθει από την Αμερική. αλλά του περιγράψαμε τη βραδιά όσο μπορούσαμε. Γιατρέ, σ' ευχαριστούμε και πάλι για ότι κάνεις για το χωριό και σου υπενθυμίζουμε ότι το θέρος που μας έρχεται σε περιμένουμε! Ευχαριστούμε όλους όσους πήραν μέρος και τους ευχόμαστε καλή έμπνευση και προσπάθεια και στο μέλλον! Ευχαριστούμε ιδιαίτερα τα μέλη της Επιτροπής για τη στήριξη στο θεσμό και για τη δύσκολη και πολυήμερη εργασία τους! Τα ονόματα των νικητών καθώς και βραβευμένα έργα αυτών θα δημοσιεύσουμε στο επόμενο φύλλο μας για καθαρά πρακτικούς λόγους ανεξάρτητους της θελήσεώς μας!...

Βραδιά παραμυθιού. Την Τρίτη 9 Αυγούστου το βράδυ διοργανώσαμε βραδιά παραμυθιού. Είχαμε την πολύ όμορφη εμπειρία να ακούσουμε μια αληθινή, συγκινητική, οικογενειακή ιστορία των χρόνων της τουρκοκρατίας από την αφηγήτρια παραμυθιού (και δισέγγονη της οικογένειας) Στέλλα Κασιμάτη. Η Στέλλα Κασιμάτη είναι από το Αμάρι και έχει εκπαιδευτεί ως επαγγελματίας αφηγήτρια παραμυθιού στην Αγγλία. Εργάζεται στον τομέα από το 2004. Δίνει παραστάσεις παραμυθιού, κυρίως για ενήλικες, και καθοδηγεί εργαστήρια σε Αγγλία και Ελλάδα. Ο Καραβάς γέμισε πιο πολύ από παιδιά αν και η εκδήλωση ήταν για μεγάλους. Πρέπει κάποια στιγμή να καταλάβουμε ότι και οι ενήλικες χρειάζονται το παραμύθι και το όνειρο για να δημιουργήσουν με ρεαλισμό και φαντασία. Την επόμενη φορά περιμένουμε, λοιπόν, τα μεγάλα παιδιά στην πλατεία! Τη βραδιά πλαισίωσε μικρή ομάδα νέων μουσικών - παραμυθάδων που με τα παραδοσιακά τους όργανα και τις φωνές τους μας ταξίδεψαν σ' ανθρώπους και μέρη μαγικά.

Πανηγύρι. Το κλασικό και διαχρονικό μας Πανηγύρι που περιμένουμε κάθε καλοκαίρι διοργανώσαμε και φέτος τη βραδιά της Δευτέρας 15 Αυγούστου. Κι όπως κάθε χρόνο προσπαθήσαμε να κάνουμε ότι μπορούσαμε καλύτερο για τους χωριανούς, τους φίλους και τους φιλοξενούμενούς μας. Μικροί, νέοι, μεσαίοι και μεγάλοι δούλεψαν ή πρόσφεραν με τον ένα ή τον άλλο τρόπο για να φέρουμε σε πέρας τη γιορτή μας. Στη μουσική είχαμε τον βιολάτορα Γιώργο Τσαντάκη με το σχήμα του για τα κρητικά και τον D.J. Nicko δηλαδή τον συγχωριανό μας Νίκο Καραβελάκη στο μοντέρνο και λαϊκό πρόγραμμα που με το κέφι του και το φιλότιμό του μας διασκέδασε πολύ, ως αργά. Ευχαριστούμε όλους τους εθελοντές που εργάστηκαν θερμά! Το έχω ξαναπεί. Χωρίς εσάς τίποτα δεν μπορεί να γίνει!

Θα ήθελα όμως να πω στο σημείο αυτό ότι χρειαζόμαστε κι άλλους εθελοντές και ειδικά στα πόστα. Όσοι είναι από 50 χρόνων και κάτω πρέπει να το σκεφθούν πολύ σοβαρά, διότι χωρίς πόστα και ειδικά χωρίς κόσμο στα ταμεία Πανηγύρι δεν βγαίνει! Και χωρίς οδηγούς για να συνοδεύσουν τους έφηβους στη συλλογή δώρων. Και χωρίς αφισοκολλητές με τους συνοδούς οδηγούς για όλο το νομό. Και χωρίς μαγείρους για τα σουβλάκια. Και μετά να έχουμε και παράπονα για το ένα ή το άλλο. Και, και, και..... Όλοι θέλουμε να τρέχουμε στις παραλίες και μετά να ξετρυπώσουμε το βράδυ με τα καλά μας. Και να πίνουμε τον καφέ μας (αλλά έτσι και πέσει πιο πολύ αλάτι στη σαλάτα ή μπαχάρι στο σουβλάκι;...) Και να χορευτακίζουμε όλη

νύχτα (αλλά μη μου λαδωθεί και το κουστούμι, είναι καθαρή η καρέκλα;...) Να θυμάστε. Ακόμα κι αν δεν θέλει κανείς να συμμετέχει (μαύρ' η ώρα που τ' ακούει) όσους εργάτες κι αν προσλάβουμε εργασία δεν γίνεται, αν δεν βρούμε άτομα για τα πόστα τη βραδιά του Πανηγυριού. Και στα ταμεία οι έφηβοι δεν θα πάνε. Εργάζονται σκληρά σε ένα σωρό άλλες εργασίες! Δεν βλέπω το λόγο γιατί να μη μπορούμε να βρούμε. [Τι θέλετε; Να το δώσουμε εργολαβία; (Να το δω κι αυτό... :-o] Μη βιαστείτε να παρεξηγηθείτε (γιατί συνηθίζεται) όσοι εργάζεστε ή έχετε εργασθεί πολλά έτη. Μιλώ γι' αυτούς που εργάζονται πολύ λίγο ή απέχουν.

Λοιπόν, φέτος το Καλοκαίρι έχουμε εκλογές, μπορεί και πριν το Πανηγύρι. Ανευτρανιστείτε οι...μεσόκοπτοι! Απουσιάζετε αρκετά χρόνια. Άιντε, διότι χρειάζομαι κι εγώ τη...σύνταξή μου!!!

Τ.Σ.

Η Λάστρος και το περιβάλλον της

[του μηχανικού Μιχάλη Μιχελάκη]

Το χωριό μας, η Λάστρος, αυτό το όμορφο παμπάλαιο χωριουδάκι περιβάλλεται από τρία βουνά, από Ανατολή, Νότο και Δύση, βρίσκεται πάνω σ' ένα λόφο, με δυο βαθιές ρεματιές προς την Ανατολή και τη Δύση. Χαίρεσαι να το βλέπεις από ψηλά, απ' όπου και αν πας να σταθείς σε κάποιο ύψος, είτε στην «Ασκορδαλιά» το βουνό της Ανατολής, είτε στο «Σπαθί» το βουνό του Νότου, είτε στον «Καψά» το βουνό της Δύσης. Προς το βορρά είναι ανοιχτά και φαίνεται άπλετα η βορεινή θάλασσα, σε απόσταση λίγων μόνο χιλιομέτρων.

Χαίρεσαι πραγματικά να θωρείς το Χωριό με τα κάτασπρα σπίτια, που πιστεύω δεν έχει αλλάξει αυτή η εικόνα εδώ και κάμποσους αιώνες, δεν ξέρω και γω πόσους. Τούτο το χωριό έχει τοπία ανεπανάληπτης ομορφιάς, που του δίδουν το ιδιαίτερο εκείνο χρώμα της ηρεμίας και γαλήνης από τη μια και της αγριάδας με τα βαθιά φαράγγια από την άλλη και αποτελούν όλα μαζί ένα υπέροχο περιβάλλον. Τα πηγαία της νερά ήταν λιγοστά στα παλιά χρόνια με σχεδόν μηδενική ύπαρξη σε τούτα τα τελευταία χρόνια που ζούμε εμείς. Η ύδρευση του χωριού και της υπαίθρου του γίνεται από γεώτρηση που δίδει άφθονο και καλής ποιότητας νερό, αρκετό για τις ανάγκες του.

Θλίβεται, όμως, σε βάθος κάποιος που γεννήθηκε στο χωριό αυτό, όταν θυμάται, ότι πριν μερικές δεκαετίες, κάπου στην ανατολική πλαγιά του βουνού Καψάς, υπήρχε μια Πηγή που το νερό της ερχόταν μέσα από τα σπλάχνα του βουνού, έτρεχε στη γούρνα ομαλά, σταθερά και αδιάκοπα από το σκαλιστό σε πέτρα «**γουργουθάκι**», πότιζε το περιβάλλον της περιοχής, τα πολλά δένδρα με το πυκνό τους φύλλωμα και τα χωράφια, τους κήπους, έδινε ένταση και χρώμα στο πυκνό Πράσινο, έδινε Ζωή. Όμως, μετά το πέρασμα του νέου αυτοκινητόδρομου, στα χρόνια της δεκαετίας του 1960, που η χάραξή του έγινε με πλήρη **βαρβαρότητα**, πάνω ακριβώς στη γραμμή του βουνού, όπου και η πηγή με την ξεχωριστή φυσική ομορφιά **τότε** της τοποθεσίας αυτής με το όνομα «**Καλουγέροι**»,... και βέβαια πάει ξηλώθηκε η πηγή, αλλά όχι μόνο η πηγή.

Εδώ νομίζω ότι χρειάζεται μια διευκρίνιση για την ονομασία «**Καλουγέροι**». Λίγο πιο πέρα από την πηγή..., υπάρχει μια εκκλησούλα, η εκκλησία της Παναγίας, που στα παλιά χρόνια, λειτουργούσε ως Μοναστήρι. Σήμερα, αλλά και πριν από πάρα πολλές δεκαετίες, το μοναστήρι, σαν μοναστήρι δεν υπάρχει πια και εγώ που γράφω αυτές τις γραμμές, το μόνο που θυμάμαι είναι τα ερείπια των κελιών των μοναχών, λίγο βορειότερα και σε μικρή απόσταση από το χώρο του προαύλιου της

εκκλησούλας της Παναγίας. Η ύπαρξη αυτού του μοναστηριού έδωσε και το όνομα στην περιοχή «**Καλουγέροι**» και για το όνομα μια εξιστόρηση που έχω, είναι του Παππού μου, Μιχάλη Παπαδογιάννη, που μου διηγήθηκε κάποτε, **-σε νεαρή ηλικία εγώ-**, ότι ο ίδιος είχε μείνει για κάποιο διάστημα ως τρόφιμος στο μοναστήρι αυτό, χωρίς να έχω τη διευκρίνιση, αν ο ίδιος ήταν ως καλόγερος εκεί, ή ήταν απλώς, το πιθανότερο, ως καλογεροπαίδι. Εικάζω ότι η περίοδος που εξιστορούσε ο Παππούς μου πρέπει να ήταν περί τα μέσα της δεκαετίας του 1870, όταν αυτός θα ήταν σε ηλικία περίπου 15 χρονών. Τούτη η αφήγηση δε μπορεί να αποδοθεί διαφορετικά, πρέπει με περιγραφικό τρόπο να παρουσιαστεί η απεικόνιση της περιοχής και των όποιων τοπικών λεπτομερειών είναι δυνατή η έκφραση με λόγια, αφού, μαζί με την πηγή, έγινε και η εξαφάνιση όλου αυτού του πανέμορφου και ανεπανάληπτου τοπίου. Ναι, δεν μπορεί να περιγραφεί με λόγια, ακόμη και με απλή ή με πολλαπλή φωτογράφιση, **-δεν υπάρχει, δε βρέθηκε-**, για να απεικονίζει το τοπίο αυτό.

Μόνο με περιγραφικό τρόπο είναι δυνατό να δοθεί η εικόνα της περιοχής, γιατί εδώ, σε τούτη την τοποθεσία, υπήρχε το ανεπανάληπτο φυσικό φαινόμενο, που μόνο η φύση μπορεί να διαμορφώσει. Ένα φαινόμενο, που πολλές φορές παρατηρούμε σε εξωτικά μέρη και που βλέπουμε στον κινηματογράφο, ή σε ειδικά documentaires και υπάρχουν τέτοιας μορφής αρκετά τοπία σε πολλά μέρη της πατρίδας μας. Τούτη η περιοχή είχε να δείξει όλα εκείνα τα ξεχωριστά, τα φυσικά χαρακτηριστικά που αναδεικνύουν τη μοναδικότητα κάποιου τοπίου, ξέχωρα από τη δική του ιστορία. Εδώ, ας προσπαθήσω να περιγράψω, με όση μπορώ προσέγγιση, μερικώς την εικόνα από το ευρύτερο περιβάλλον της πηγής, με τη μοναδικότητά του. Μαζί με την πηγή, φαίνεται στη φωτογραφία N° 1, τη μοναδική απλή φωτογραφία που βρέθηκε παρμένη στα μέσα της δεκαετίας του 1950, όπως επίσης στην άλλη N° 2 φωτογραφία, που βρίσκεται **[σε... μουσειακή ανάρτηση]** στο μοναδικό τώρα Καφενείο στο κέντρο του Χωριού, με πρόσωπα και χρονολογία του 1963, ενώ και στις δυο φωτογραφίες φαίνεται καθαρά το άλλο περιβάλλον πάνω από την πηγή, στη σκοτεινή αυτή σπηλιά έκταση, απ' όπου μέσα από τους βράχους και τους βάλτους, που με πιθανή ανθρώπινη βοήθεια, ξεπροβάλλει το νερό που χύνεται από το «**γουργουθάκι**» στη γούρνα και στη διπλανή στέρνα.

Όλα αυτά μαζί με την πηγή εξαφανίστηκαν, καθώς και το σύνολο από το Πράσινο και τα πολλά πυκνόφυλλα δένδρα. Αυτό που υπάρχει ακόμη, είναι το τότε και τώρα εκκλησάκι της Παναγίας, ένα κάτασπρο στολίδι της περιοχής αυτής και... μια πλαγιά με ξερούς γκριζούς βράχους κομμένους με μηχανήματα ή με εκρηκτικά, που τους βλέπει κανείς όπως τώρα έχει διαμορφωθεί αυτό το περιβάλλον και του φεύγει η ψυχή. Εδώ θα προσθέσω ακόμη μερικά, όπως έρχονται βαθιά χαραγμένα στη μνήμη μου, για το ευρύτερο περιβάλλον της πηγής. Ολόκληρο αυτό το τοπίο, το γειτονικό της πηγής, όπως η στέρνα που εκεί έστελνε το νερό για προσωρινή αποθήκευση, **(φαίνεται τμήμα της στη N°2 φωτό)**, εξαφανίστηκε και το υπόλοιπο περιβάλλον, τα γύρω τριγύρω δένδρα, το πυκνό πράσινο, που με το νερό αντλούσε Ζωή. Με όλα αυτά έφυγε και η πάνω από την πηγή περιοχή, στολισμένη με λίγα δένδρα. Όμως, εκεί σε μια έκταση, σχεδόν επίπεδη, βρισκόταν το απίθανης ομορφιάς επιβλητικό φυσικό φαινόμενο μιας, ας την αποκαλέσουμε υπέργεια Σπηλιάς.

Ναι, υπέργεια σπηλιάς και δεν είναι καθόλου υπερβολή. Η φύση εδώ είχε φροντίσει να διαμορφώσει με μεγάλους πελώριους βράχους μια τέτοια διάταξη, ώστε να σχηματίζεται πάνω στη γύρω σχεδόν οριζόντια εδαφική έκταση, μια σπηλιά,

συνέχεια με την πλαγιά και χωρίς να εκπλήσσει, με απόλυτα φυσικό τρόπο, στην εξέλιξη της πλαγιάς του βουνού.

Φωτογρ.1

Οι πελώριοι αυτοί βράχοι είχαν τέτοια μορφή, διάταξη και μέγεθος, που ο ανατολικός βράχος με το ύψος και το πλάτος του, να δίδει τη συνέχεια της πλαγιάς, ενώ ο βόρειος, περίπου στο ίδιο μέγεθος να κλίνει τη βορεινή πλευρά, χωρίς να φαίνεται κάποια ασυνέχεια στην πλαγιά που κατηφόριζε ανενόχλητη, με το πάχος των βράχων να ήταν σημαντικό και επιβλητικό. Οι δυο πρώτοι βράχοι είχαν σαν επικάλυψη (καπάκι), σε

μορφή στέγης, έναν άλλο περίπου οριζόντιο και επίπεδο βράχο, σχεδόν στρογγυλό, με μια διάσταση να καλύπτει ολόκληρο το χάσμα των δύο άλλων και όλο αυτό το σύμπλεγμα των βράχων, που τυχαία βρέθηκε έτσι, σίγουρα προκαλούσε το θαυμασμό και κάτω από αυτούς να ξανοίγει το χάσμα του πόρου της μεγάλης σπηλιάς. Ο «συνάδελφος μηχανικός», που ασχολήθηκε με την αναγκαία μελέτη, όφειλε να σκεφθεί, πως με κάθε θυσία ίσως, θα έπρεπε το φυσικό αυτό φαινόμενο, να σωθεί και να συντάξει τη μελέτη και τα σχέδιά του έτσι που να καλύψει αυτή την πραγματική και υπέρτατη ανάγκη. Τώρα, βέβαια, τίθεται το ερώτημα, μήπως δεν υπήρχε εναλλακτική λύση για τη μελέτη του και τα σχέδιά του; Γιατί το πέρασμα του δρόμου έπρεπε να ακολουθήσει το ίδιο υψόμετρο, με το αντίστοιχο υψόμετρο, εκείνο της πηγής; Η κατασκευή του δρόμου είχε ως τεχνικό επακόλουθο να προκαλέσει την καταστροφή, σε όλη την έκταση πάνω, κάτω και γύρω από την πηγή, της στέρνας και του υπόλοιπου περιβάλλοντος με το θαυμάσιο πράσινο και βέβαια του τεράστιου σε έκταση και όγκο εκβραχισμού, όλης αυτής της λωρίδας γης της περιοχής με την πηγή, την «υπέργεια» σπηλιά, όπως την περιέγραψα στα προηγούμενα.

φωτογρ.2

Στο ερώτημα όμως, αν υπήρχε άλλη λύση! Ως Τεχνικός και εγώ, δεν μπορώ να αποφύγω την κριτική, ή μάλλον έχω υποχρέωση να δώσω απάντηση, όπως επιβάλλεται, στο ερώτημα αυτό. Φυσικά και υπήρχε καλλίτερη λύση. Η οδοποιία έχει πολλές απαντήσεις σε καθαρά τεχνικά ζητήματα & προβλήματα. Με σαφώς μικρότερη δαπάνη ήταν δυνατό να εκτελεστεί ολόκληρο το έργο αυτής της διαδρομής για το πέρασμα του δρόμου στην περιοχή. Ο παλιός δρόμος, που περνούσε σε λίγο πιο χαμηλό υψόμετρο, ξεκινούσε από το ίδιο σημείο όπως αντικρίζουμε τη Λάστρο από την θέση «Τραπέζα», με κατάληξη, σε τοποθεσία κοντά στο Χωριό, τη «Σαρακήνα», με περίπου ίδιο υψόμετρο σε όλο το μήκος του δρόμου πάνω στην πλαγιά του βουνού Καψάς. Η διαδρομή αυτή, εκτός από την απαραίτητη ευθυγράμμιση σε κάποιες παλιές στροφές, θα είχε σαν συνέπεια εκτέλεση έργου μόνο με απλές εκσκαφές, σε όχι βραχώδες αλλά χαλαρό και χωματώδες έδαφος και βέβαια, με πολύ μικρότερη δαπάνη. Σ' αυτή τη λύση όμως που εφαρμόστηκε, υπήρχε ως έργο, τεράστιο και συνεχές τμήμα εκβραχισμών, σχεδόν σε όλο το μήκος της διαδρομής, με εικοσαπλάσιο κόστος περίπου, από την άλλη διαδρομή που θα είχε μηδενική βέβαια προσβολή στο πανέμορφο και ανεπανάληπτο τοπίο, όπως περιγράφεται στα προηγούμενα. Είναι βέβαια και εκείνα τα χαλεπά χρόνια, που οι κρατικές διατάξεις και οι κανονισμοί δεν είχαν την επιβολή περιβαλλοντικής μελέτης για την κατασκευή τέτοιων έργων!!! Πιστεύω όμως ότι, για το σύνολο του έργου αυτού στα προαναφερόμενα, είναι και οι λόγοι που προκάλεσαν τη διέλευση του δρόμου με αυτή τη χάραξη, που αποτελούσε απλώς

και μόνο οικονομικό κίνητρο και δεν αφορούσε μόνο έναν, αλλά είχε πολλούς αποδέκτες, με πλήρη αδιαφορία και εγκληματική πρόθεση για την καταστροφή αυτού του μοναδικού και ανεπανάληπτου περιβάλλοντος που αφορά και μέρος της ιστορίας της Λάστρου.

Για την αφήγηση
Μιχάλης Μιχελάκης
Αθήνα 4-11-2011
ΜΙΧΑΛΗΣ ΕΜΜΑΝ. ΜΙΧΕΛΑΚΗΣ
ΠΟΛΙΤΙΚΟΣ ΜΗΧΑΝΙΚΟΣ
Mikemichelakis@in.gr
Αθήνα

Ευχαριστήριο

Ο Προοδευτικός Σύλλογος Λάστρου «η Αναγέννησις» ευχαριστεί τον οφθαλμίατρο του Βενιζελείου Παύλο Κουτεντάκη για την προσφορά του των 500 € στο Σύλλογο. Επίσης ευχαριστούμε ξανά τον εξ Αμερικής ιατρό PhD Γεώργιο Παπαδόπουλο για την κατ' έτος χορηγία του για τα βραβεία του Λογοτεχνικού Διαγωνισμού. Ευχαριστούμε και την εφημερίδα «Ανατολή» που μας εξυπηρετεί ανιδιοτελώς στις ανακοινώσεις μας. Επίσης τις εφημερίδες «Ιεράπετρα 21^{ος} αιώνας» και «Νέα Επαρχία» για τη συνεργασία.

Το Δ.Σ. του Συλλόγου

Ευχαριστήριο

Για άλλη μια χρονιά τα λαστριανόπουλα είχαν την ευκαιρία να κάνουν μαθήματα χειροτεχνίας και ζωγραφικής υπό την καθοδήγηση του Δημήτρη Παλαιολόγου και της κόρης του Ειρήνης, στο «Ελαιουργείο». Τα παιδιά και οι έφηβοι χαίρονται πάντα αυτά τα μαθήματα που είναι τόσο ευχάριστα και δημιουργικά! Εκ μέρους του Συλλόγου, των λαστριανόπουλων και των γονέων τους, πατέρα και θυγατέρα τους ευχαριστούμε πολύ!

Το Δ.Σ. του Συλλόγου

Ευχαριστήριο στην οικογένεια Χαιρετάκη

Τούτο το ευχαριστήριο αφορά στην τελευταία δωρεά του Γεώργιου Χαιρετάκη, Ταγματάρχη εν αποστρατεία. Θλιβερό που το φύλλο της εφημερίδας εκδίδεται μετά την κοίμησή του. Θέλαμε τόσο να το διαβάσει ο ίδιος... Ο Γεώργιος Χαιρετάκης λίγο καιρό πριν αναπαυθεί μας άφησε δωρεά 13.000€ για την ανάπτυξη του κτηρίου του Συλλόγου (παλαιό ελαιουργείο). Γενναία σκέψη και θέληση, αφού η υγεία του τον ταλαιπωρούσε ήδη όταν (με αγωνία) ερχόταν σε συνεννόηση με τον ταμία μας Γιώργο Κρασαδάκη διότι ήθελε οπωσδήποτε να κάνουμε αυτό το έργο. Κλινήρης, έστειλε τη σύζυγό του να διευθετήσει τις τυπικές εργασίες. Ακόμα και στην δύσκολη γι' αυτόν ώρα, ο νους του ήταν στο πώς να βοηθήσει το κοινωνικό σύνολο. Δεν βρίσκω λόγια για να περιγράψω τη γενναιότητα ψυχής και το αίσθημα καθήκοντος που τον περιέβαλε. Και είναι αυτές οι αρετές που με το παράδειγμά του μας δίδαξε. Τούτο το ευχαριστήριο βρίσκει την οικογένειά του σε πένθος. Οφείλουμε να τους το παραδώσουμε. Και να τους διαβεβαιώσουμε για την βαθιά ευγνωμοσύνη που τρέφουμε για τον αποθανόντα αλλά και την οικογένειά του. Για τη στάση τους και την αγάπη τους στον τόπο μας. Ευχαριστούμε πολύ. Θα τον θυμόμαστε, τις αρετές και την παρουσία του. Σας εκφράζουμε τα συλλυπητήρια μας. Και είναι τιμή μας που

γνωρίσαμε την οικογένεια Χαιρετάκη που τόσο ο ίδιος είχε, όσο και η σύζυγος και η κόρη του έχουν τούτη την παρουσία στην κοινωνία μας. Λυπούμεθα που έφυγε, ευχαριστούμε όλη την οικογένεια για τα διδάγματα και την προσφορά της.

Εκ μέρους του Προοδευτικού Συλλόγου Λάστρου «η Αναγέννησις»,
το Δ.Σ.

Έφυγε ο Γεώργιος Χαιρετάκης Επικήδειος

[του Αντιπροέδρου του Προοδ. Συλλόγου Λάστρου «η Αναγέννησις»,
ιατρού Μιχαήλ Καραβελάκη]

Αγαπημένοι Λαστριανοί, φίλοι Στειακοί. Αποχαιρετούμε σήμερα με λύπη αλλά κυρίως με περηφάνια, ένα γνήσιο και άξιο τέκνο της Σητειακής γης. Ο Γιώργος Χαιρετάκης γεννήθηκε στη Λάστρο το 1911 και έκτοτε χάραξε ανεξίτηλα τα βήματά του στην ιστορία του τόπου, δείχνοντας, από τα πρώτα χρόνια της ζωής του, ότι θα εξελισσόταν σε ξεχωριστή φυσιογνωμία. Έδειξε από μικρός ότι θα όριζε τα δικά του μέτρα και σταθμά, και θα ανέβαζε τον πήχη υψηλότερα, για όλους μας. Είναι χαρακτηριστικό, για όσους δε το γνώριζαν, ότι κατά τη διάρκεια σχολικών αγωνισμάτων, ως τελειόφοιτος, λόγω της ξεχωριστής επίδοσής του στον ακοντισμό, όταν είχε ρίξει το ακόντιο πέρα από το όριο του αγωνιστικού, είχε βγει το σχετικό δίστιχο:

Ποτέ μου δε ξαναπερνώ από το ποταμάκι
να μη με βρει τ' ακόντιο του Γιώργη Χαιρετάκη

κάτι που έμαθα κι εγώ πρόσφατα.

Ξεχώρισε στη μετέπειτα ζωή του από το πόστο του στις ένοπλες δυνάμεις, συμμετέχοντας στον ελληνοϊταλικό πόλεμο και στη γερμανική εισβολή, συνεχίζοντας την προσφορά του και τον αγώνα του και κατά τη διάρκεια της κατοχής τόσο εντός όσο και εκτός Ελλάδας. Δεν είναι τυχαίο άλλωστε, ότι τιμήθηκε με Αριστείο Ανδρείας, Χρυσό Φοίνικα, και πλειάδα άλλων παρασήμων. Θα ήθελα όμως να σταθώ ιδιαίτερα στην αγάπη και την προσφορά του στον πολιτισμό. Εκτός από το συγγραφικό του έργο, μέρος του οποίου διανέμεται δωρεάν σε σχολεία, εκτός από το κοινωνικό του ενδιαφέρον, για την υγεία και την πρόληψη, εκπροσωπώντας τον Προοδευτικό Σύλλογο Λάστρου, έχω να πω ότι με αίσθηση αγάπης και καθήκοντος στάθηκε για πολλά χρόνια αρωγός, και ευεργέτης. Με προσωπική του χορηγία, αλλά κυρίως επιθυμία, ξεκινά η διαδικασία ανάπλασης του κτηρίου του Προοδευτικού Συλλόγου, κάτι για το οποίο του χρωστά τις ευχαριστίες της όλη η Λάστρος, και εμείς, ως σύλλογος δεσμευόμαστε να φέρουμε σε πέρας, ως έχουμε καθήκον απέναντί του. Κυρία Κατερίνα, αγαπητή Αμαλία, που είχα την τύχη να σε γνωρίσω και ως συνάδελφο στο Νοσοκομείο της Σητείας, δεχθείτε από μένα και τον Προοδευτικό Σύλλογο Λάστρου τα θερμά μας συλλυπητήρια.

Για τον Γεώργιο Χαιρετάκη

[της Προέδρου του Προοδ. Συλλόγου Λάστρου «η Αναγέννησις», Τζίνας Σουρέα]

Με θλίψη και συγκίνηση αποχαιρετήσαμε τον συγχωριανό μας Γεώργιο Χαιρετάκη, Ταγματάρχη εν αποστρατεία. Ο Γεώργιος Χαιρετάκης γεννήθηκε το 1911 στη Λάστρο. Από νέος έδειξε ότι είναι άνθρωπος φίλεργος, αγωνιστής, με βαθύ το αίσθημα του καθήκοντος και της υπεράσπισης της σωστής διάπλασης των νέων, σωματικής και πνευματικής. Τελειώνει το Γυμνάσιο Σητείας. Σε αγώνες που γίνονται έρχεται 1^{ος} σε 7 αγωνίσματα. Στο ακόντιο μάλιστα η μακρινή βολή βγήκε εκτός

γηπέδου.

Ποτέ μου δε ξαναπερνώ από το ποταμάκι
να μη με βρει τ' ακόντιο του Γιώργη Χαιρετάκη

είπαν τότε.

Στρατεύεται το 1934 και σε πανελλήνιους στρατιωτικούς αγώνες έρχεται πρώτος στα 100 μέτρα. Ως στρατιωτικός είναι παρόν σε όποιες μάχες έδωσε το έθνος μας για την ελευθερία. Στην επανάσταση του 35, στη γραμμή Μεταξά το 41, μόνιμος επιλοχίας στο υπουργείο επισιτισμού όπου με κίνδυνο της ζωής του προμήθευε σε στρατιώτες και ειδικά Σητειακούς, δελτίο τροφίμων και ταυτότητα ώστε να μπορούν να επαναπατριστούν. Το 42 έφυγε και βρέθηκε στην Αλεξάνδρεια. Το 44 επέστρεψε με τον ιερό λόχο ως ανθυπασπιστής κι έλαβε μέρος σε επιχείρηση κομάντος Μήλο κατά των γερμανών. Το 46 ως ανθυπολοχαγός έλαβε μέρος στον εμφύλιο μαχόμενος σε πολλά βουνά. Διετέλεσε διοικητής λόχου στην Πελοπόννησο ως το 49. Τον Οκτώβριο του 41 έχει επιτύχει 1^{ος} μεταξύ 100, στην Εθνική Ακαδημία Σωματικής Αγωγής. Το 63 αποστρατεύεται κατόπιν αιτήσεως του με το βαθμό του Ταγματάρχη. Όμως επιστρέφει τον Ιούλιο του 74 στην Κύπρο, αφού ζήτησε εθελοντική κατάταξη. Η πατρίδα του έχει απονείμει το αριστείο ανδρείας, το χρυσό σταυρό, το μετάλλιο φοίνικος και 14 άλλα για τις υπηρεσίες του και την γενναιότητα του. Έγραψε 2 βιβλία που διένεμε δωρεάν σε σχολεία και αθλητές βιβλιοθήκες. Το «ολυμπιακοί αγώνες και ολυμπιακό πνεύμα», μια υπέροχη εργασία 5 χρόνων, και το «περιπέτειες κι αναμνήσεις μιας ζωής», αφιερωμένο στη σύζυγο και στην κόρη του Αμαλία, με πολιτικά κ πολεμικά γεγονότα όπως τα έζησε. Έλαβε αναμνηστικό δίπλωμα από τον Αθλητικό Οργανισμό Δήμου Σητείας για την προσφορά του στον αθλητισμό και τη διάδοσή του, και τιμήθηκε επίσης ως λαμπαδηδρόμος της Ολυμπιάδας 2004 στη Σητεία.

Γεώργιε Χαιρετάκη, πόσο λίγα θα φανούν τα μικρά λόγια μας μπροστά στον συνεχή και μακρύ αγώνα της ζωής σου! Έζησες μια ζωή γεμάτη, ως πολίτης (με την αρχαία έννοια της λέξης που δεν χρειάζεται να προσθέσουμε τη λέξη «ενεργός»). Ως τις μέρες μας, αειθαλής, παρά τα 100 σου χρόνια πάντα με τον βίο σου έδινες το παράδειγμα σε όλους όσους σε γνώρισαν ή έμαθαν για σένα και τον τρόπο ζωής σου. Πιστός στις αρχές σου για άθληση, υγεία και αποχή από τις καταχρήσεις. Παράδειγμα προς μίμηση το ενδιαφέρον σου για το κοινό καλό. Ακούραστος, γνήσιος εκπρόσωπος κάποιων ανθρώπων διαφορετικών, που έχουν τη γνώμη ότι - όπως έλεγε κι ο Μακρυγιάννης - «είμαστε στο εμείς κι όχι στο εγώ». Έφυγες παραμονές μιας επετείου - της 28^{ης} - την οποία εμείς εορτάζουμε επειδή άνθρωποι σαν κι εσένα υπήρξαν κι έγιναν το φωτεινό παράδειγμα για όλους με τον αγώνα τους. Μιας επετείου που για σένα δεν ήταν εθιμοτυπική διαδικασία αλλά αναμνήσεις, γενναιότητα, πόνος κι αγώνας. Έφυγες σε μια στιγμή που το έθνος μας χρειάζεται ανθρώπους σαν κι εσένα, καθοδηγητές στο δρόμο της αρετής και του αγώνα, σε καιρούς δύσκολους στους οποίους έχουμε μέγιστη ανάγκη το παράδειγμα, τη στάση σου και τον τρόπο ζωής σου. Ανθρώπους σαν κι εσένα έχουμε καθήκον να τους θυμόμαστε πάντα, και να τους έχουμε πνευματικούς σύμβουλους ειδικά στις δύσκολες εποχές όπου «ο δρόμος της κακίας» φαίνεται άνετος κι εύκολος και «της αρετής» στρωμένος μ' αγκάθια. Εμείς οι νεότεροι δεν προλάβουμε να σε γνωρίσουμε από κοντά, να συζητήσουμε και να μιλήσουμε στο ίδιο τραπέζι παρά μόνο για λίγο. Όμως το έργο σου και οι πράξεις σου μας δίδουν το παράδειγμα πώς πρέπει να βαδίσουμε.

Είναι γνωστές και οι χορηγίες σου Γεώργιε Χαιρετάκη, όπου θεωρούσες ότι υπάρχει έργο που πρέπει να συνεχιστεί και να βοηθηθεί κι όπου σε είχαν ανάγκη, ιδιαίτερα στον τόπο σου. Πιστός πάλι στο «εμείς» κι όχι στο «εγώ». Ειδικά στο χωριό μας, κι όσο διάστημα σε γνωρίσαμε, μας έλεγες πάντα ότι θες να σταθείς δίπλα στις προσπάθειές μας. Και το έκαμες αγόγγυστα, με μεγάλη χορηγία, από το οικογενειακό σου βαλάντιο. Δεν έχουμε λόγια να σ' ευχαριστήσουμε γι αυτό. Σου υποσχόμαστε όμως, ότι η επιθυμία σου να αναπλαστεί το κτήριο του Συλλόγου σύμφωνα με τις υποδείξεις του μηχανικού και που γι' αυτό μας χάρισες το μεγαλύτερο μέρος της χορηγίας σου, θα γίνει σύντομα και ειδική πλακέτα θα μας το θυμίζει, ώστε και μετά θάνατον να μας δίδεις το σωστό παράδειγμα για το «εμείς». Γεώργιε Χαιρετάκη είχες δίπλα σου πάντα, ακούραστη σύντροφο της ζωής σου τη σύζυγό σου Αικατερίνη Κορνάρου που σε συντρόφεψε, σύμφωνη με τις αξίες του συζύγου της κι αρωγός των προσπαθειών του, και τη κόρη σου Αμαλία, που ευτύχησες να τη δεις επιστήμων. Σ' εσάς Αικατερίνη κι Αμαλία, εκφράζουμε τη συμπαράστασή μας και τα θερμά μας συλλυπητήρια και στεκόμαστε στο πλευρό σας τη δύσκολη τούτη ώρα.

Γεώργιε Χαιρετάκη, καλό σου ταξίδι, θα σε θυμόμαστε πάντα.

Περί του INTERNET στη Λάστρο

Όπως γνωρίζετε ο Σύλλογος έκανε ενέργειες εδώ και πολύ καιρό για να φέρει το ιντερνέτ στο χωριό. Είχαμε μιλήσει κι εγώ κι ο ταμίας και άλλοι λαστριανοί που είχαν κάποιο γνωστό για να μάθουμε τι χρειαζόταν. Υπήρχαν οι εκδοχές να έρθει ενσύρματα ή ασύρματα. 1) Ενσύρματα για να έρθει, έπρεπε να εγκατασταθεί ένα μηχάνημα στο κεντρικό «κουτί» του ΟΤΕ στον Καραβά που στοιχίζει αρκετές χιλιάδες ευρώ. α) Για να γίνει αυτό με ΚΑΙΝΟΥΡΓΙΟ μηχάνημα θα έπρεπε να έχουμε περί τις 70 αιτήσεις ενδιαφερομένων που θα ήθελαν να τοποθετήσουν το διαδίκτυο στο σπίτι τους. β) Θα μπορούσαν όμως να μας φέρουν ΜΕΤΑΧΕΙΡΙΣΜΕΝΟ μηχάνημα το οποίο καλύπτει πολύ καλά τις ανάγκες του χωριού που είναι μικρές σχετικά σε ταχύτητες και ποσότητα. Είχα μιλήσει προσωπικά με διάφορους υψηλά ιστάμενους και είχαμε φτάσει σε μια εκδοχή να πάρουμε ένα μηχάνημα από άλλο χωριό όταν θα το αντικαθιστούσαν, και αυτή θα ήταν μια πολύ καλή λύση.

2) Ασύρματα θα μπορούσε να έρθει με 2 τρόπους: α) Μέσω του Δήμου που έχει τραβήξει κεραίες ως την Τουρλωτή με δωρεάν ιντερνέτ μέσω Δήμου αλλά - απ' ότι μας είχε πει Αντιδήμαρχος της προηγούμενης Δημοτικής αρχής - τα κονδύλια για τις κεραίες κλπ είχαν τελειώσει στις κεραίες της Τουρλωτής. β) Μέσω δικής μας εγκατάστασης (κονδύλια και κεραίες του Συλλόγου) για να φέρουμε το δωρεάν δίκτυο του Δήμου στο χωριό. Αυτό μπορούσε να γίνει με περίπου 3-4 χιλιάδες ευρώ. Επειδή δεν είχαμε απάντηση επίσημη απ' το Δήμο ή τον ΟΤΕ για τις περιπτώσεις 1 και 2α αποφασίσαμε να περιμένουμε διότι θεωρήσαμε ότι υπήρχε ισχυρή η πιθανότητα να γίνει πράξη ένας από τους 2 αυτούς τρόπους. Αν ως τους τελευταίους μήνες της θητείας μας και εν μέσω κρίσης δεν είχε τελειώσει το ζήτημα, θα προχωρούσαμε σε ενέργειες ώστε να τελειώσει το ζήτημα με τον τρόπο 2β. Το καλοκαίρι μάθαμε απ' το Γιώργο Φραγκούλη που έχει κάποιο φίλο στον ΟΤΕ ότι επιτέλους εγκαταστάθηκε ένα μεταχειρισμένο μηχάνημα (σύμφωνα με την εκδοχή 1β). Ο Γιώργος είχε κάνει κι αυτός απ' ότι μας είχε ενημερώσει τις δικές του ενέργειες και είχε βοηθήσει γι' αυτό το σκοπό. (Να σημειώσω εδώ το «ελληνικό» στοιχείο της «ενημέρωσης» όπου ένα τέτοιο γεγονός δεν παρουσιάζεται επίσημα από τον ΟΤΕ στους φορείς ενός τόπου, αλλά το προσπερνά για να κάνουμε τη

δουλειά μας). Ο Γιώργος Σακάς πήγε κατά τη διάρκεια των καζανιών στον ΟΤΕ Σητείας αφού ήταν στο χωριό και ρώτησε για το τι χρειάζεται από εδώ και πέρα για να λάβει κάποιος το διαδίκτυο στο σπίτι του. Μου έστειλε την ενημέρωση που έλαβε προφορικά και είναι η εξής: «Τώρα που ήμουνά κάτω, πέρασα από τον ΟΤΕ Σητείας. Λοιπόν έχει εγκατασταθεί τεχνικό μηχάνημα στον Καραβά για να πάρουμε DSL διαδίκτυο μέχρι 24 MBit στη Λάστρο αλλά δεν έχει δοθεί ακόμα στην εμπορική εγκατάσταση. Δηλαδή η ηλεκτρική εγκατάσταση έχει γίνει. Αλλά η ΣΥΝΔΕΣΗ θα γίνει όταν κι αν εμφανισθεί ζήτηση απ' τον κόσμο (δηλ. τους χρήστες τηλεφώνου του χωριού), δηλαδή πελάτες». Γ. Σακάς. Αυτά ξέραμε έως πριν 2 μήνες. ΔΥΣΤΥΧΩΣ, η τελευταία ενημέρωση που έχουμε ΠΡΟΦΟΡΙΚΗ ΠΑΝΤΑ(!!!) είναι ότι απ' τα κεντρικά του Ηρακλείου το ιντερνέτ στη Λάστρο κρίθηκε **ΑΣΥΜΦΟΡΟ!!!** Δεν γνωρίζω ακόμα για ποιο λόγο, θα δω τους υπεύθυνους στη Σητεία προσωπικά και θα προσπαθήσω να έχουμε μια γραπτή απάντηση του πώς και γιατί. Για να δούμε κι εμείς τι θα κάνουμε. Ο Σύλλογος ευχαριστεί πάρα πολύ τους Γιώργο Φραγκούλη και Γιώργο Σακά για τις ενέργειές τους. Σας υπενθυμίζουμε ότι οι ενέργειες αυτές δεν αφορούν στο Σύλλογο αλλά στην επιθυμία Λαστριανών. Εμείς απλά επικουρούμε την προσπάθεια ως οφείλουμε.

Το Δ.Σ. του Συλλόγου

Ευχαριστήριο

Ενημερώνουμε τους αναγνώστες μας ότι το Δ.Σ. του Συλλόγου αιτείται κάθε χρόνο και στις τρεις (3εις) εταιρίες που επιχειρούν στο «Αλτσι» για δωρεά υπέρ κάποιου διαφορετικού κάθε φορά πολιτιστικού ή άλλου σκοπού. Ο Προοδευτικός Σύλλογος Λάστρου «η Αναγέννησις», λοιπόν, ευχαριστεί θερμά την εταιρία INTERMΠΕΤΟΝ που επιχειρεί στην λαστριανή περιοχή «Αλτσι», που σ' αυτήν την εποχή της λεγόμενης «κρίσης» προσέφερε δωρεά τριακοσίων ευρώ (300€) στο Σύλλογο κατόπιν αιτήσεώς μας.

Το Δ.Σ. του Συλλόγου

Η γλώσσα μας

Η Αγγλική γλώσσα έχει 490.000 λέξεις από τις οποίες 41.615 λέξεις είναι από την Ελληνική γλώσσα... (βιβλίο Γκίνες)

Η Ελληνική με την μαθηματική δομή της είναι η γλώσσα της πληροφορικής και της νέας γενιάς των εξελιγμένων υπολογιστών, διότι μόνο σ' αυτήν δεν υπάρχουν όρια. (Μπιλ Γκέιτς, Microsoft)

Η Ελληνική και η Κινέζικη είναι οι μόνες γλώσσες με συνεχή ζώσα παρουσία από τους ίδιους λαούς και στον ίδιο χώρο εδώ και 4.000 έτη. Όλες οι γλώσσες θεωρούνται κρυφοελληνικές, με πλούσια δάνεια από τη μητέρα των γλωσσών, την Ελληνική. (Francisco Adrados, γλωσσολόγος).

Η Ελληνική γλώσσα έχει λέξεις για έννοιες οι οποίες παραμένουν χωρίς απόδοση στις υπόλοιπες γλώσσες, όπως άμιλλα, θαλπωρή και φιλότιμο. Μόνον η Ελληνική γλώσσα ξεχωρίζει τη ζωή από το βίο, την αγάπη από τον έρωτα. Μόνον αυτή διαχωρίζει, διατηρώντας το ίδιο ριζικό θέμα, το ατύχημα από το δυστύχημα, το συμφέρον από το ενδιαφέρον.

Το εκπληκτικό είναι ότι η ίδια η Ελληνική γλώσσα μας διδάσκει συνεχώς πώς να γράφουμε σωστά. Μέσω της ετυμολογίας, μπορούμε να καταλάβουμε ποιος είναι ο σωστός τρόπος γραφής ακόμα και λέξεων που ποτέ δεν έχουμε δει ή γράψει. Το «πειρούνι» για παράδειγμα, για κάποιον που έχει βασικές γνώσεις Αρχαίων

Ελληνικών, είναι προφανές ότι γράφεται με «ει» και όχι με «ι» όπως πολύ άστοχα το γράφουμε σήμερα. Ο λόγος είναι πολύ απλός, το «πειρούνι» προέρχεται από το ρήμα «πείρω» που σημαίνει τρυπώ-διαπερνώ, ακριβώς επειδή τρυπάμε με αυτό το φαγητό για να το πιάσουμε. Επίσης η λέξη «συγκεκριμένος», φυσικά και δεν μπορεί να γραφτεί «συγκεκριμμένος», καθώς προέρχεται από το «κριμένος» (αυτός που έχει δηλαδή κριθεί) και όχι βέβαια από το «κρυμμένος» (αυτός που έχει κρυφτεί). Άρα το να υπάρχουν πολλά γράμματα για τον ίδιο ήχο (π.χ. η, ι, υ, ει, οι κτλ) όχι μόνο δεν θα έπρεπε να μας δυσκολεύει, αλλά αντιθέτως να μας βοηθάει στο να γράφουμε πιο σωστά, εφόσον βέβαια έχουμε μια βασική κατανόηση της γλώσσας μας. Επιπλέον η ορθογραφία με την σειρά της μας βοηθάει αντίστροφα στην ετυμολογία αλλά και στην ανίχνευση της ιστορικής πορείας της κάθε μίας λέξης. [Και αυτό που μπορεί να μας βοηθήσει να κατανοήσουμε την καθημερινή μας νεοελληνική γλώσσα περισσότερο από οτιδήποτε άλλο, είναι η γνώση των Αρχαίων Ελληνικών]. Είναι πραγματικά συγκλονιστικό συναίσθημα να μιλάς και ταυτόχρονα να συνειδητοποιείς τι ακριβώς λες, ενώ μιλάς και εκστομίζεις την κάθε λέξη ταυτόχρονα να σκέφτεσαι την σημασία της. Είναι πραγματικά μεγάλο κρίμα να διδάσκονται τα Αρχαία με τέτοιο φρικτό τρόπο στο σχολείο ώστε να σε κάνουν να αντιπαθείς κάτι το τόσο όμορφο και συναρπαστικό.

Η ΣΟΦΙΑ

Στη γλώσσα έχουμε το σημαίνον (την λέξη) και το σημαινόμενο (την έννοια). Στην Ελληνική γλώσσα αυτά τα δύο έχουν πρωτογενή σχέση, καθώς αντίθετα με τις άλλες γλώσσες το σημαίνον δεν είναι μια τυχαία σειρά από γράμματα. Σε μια συνηθισμένη γλώσσα όπως τα Αγγλικά μπορούμε να συμφωνήσουμε όλοι να λέμε το σύννεφο *cañ* και το αυτοκίνητο *cloud*, και από την στιγμή που το συμφωνήσουμε να ισχύει. Στα Ελληνικά κάτι τέτοιο είναι αδύνατον. Γι' αυτό το λόγο πολλοί διαχωρίζουν τα Ελληνικά σαν «εννοιολογική» γλώσσα από τις υπόλοιπες «σημειολογικές» γλώσσες. Μάλιστα ο μεγάλος φιλόσοφος και μαθηματικός Βένερ Χάιζενμπεργκ είχε παρατηρήσει αυτή την σημαντική ιδιότητα για την οποία είχε πει «Η θητεία μου στην αρχαία Ελληνική γλώσσα υπήρξε η σπουδαιότερη πνευματική μου άσκηση. Στην γλώσσα αυτή υπάρχει η πληρέστερη αντιστοιχία ανάμεσα στην λέξη και στο εννοιολογικό της περιεχόμενο». Όπως μας έλεγε και ο Αντισθένης, «Αρχή σοφίας, η των ονομάτων επίσκεψις». Για παράδειγμα ο «άρχων» είναι αυτός που έχει δική του γη (άρα = γη + έχων). [Και πραγματικά, ακόμα και στις μέρες μας είναι πολύ σημαντικό να έχει κανείς δική του γη / δικό του σπίτι]. Ο «βοηθός» σημαίνει αυτός που στο κάλεσμα τρέχει. Βοή = φωνή + θέω = τρέχω. Ο Αστήρ είναι το αστέρι, αλλά η ίδια η λέξη μας λέει ότι κινείται, δεν μένει ακίνητο στον ουρανό (α + στήρ από το ίστημι που σημαίνει στέκομαι). [Επειδή έτσι φαίνονταν στον ουρανό].

Αυτό που είναι πραγματικά ενδιαφέρον, είναι ότι πολλές φορές η λέξη περιγράφει ιδιότητες της έννοιας την οποίαν εκφράζει, αλλά με τέτοιο τρόπο που εντυπωσιάζει και δίνει τροφή για τη σκέψη. Για παράδειγμα ο «φθόνος» ετυμολογείται από το ρήμα «φθίνω» που σημαίνει μειώνομαι. Και πραγματικά ο φθόνος σαν συναίσθημα, σιγά-σιγά μας φθίνει και μας καταστρέφει. Για σκεφτείτε το λίγο. Μας «φθίνει» - ελαττώνει ως ανθρώπους - και μας φθίνει μέχρι και την υγεία μας. Και, βέβαια, όταν αναφερόμαστε σε κάτι που είναι τόσο πολύ ώστε να μην τελειώνει, πως το λέμε; Μα, φυσικά, «άφθονο». Έχουμε τη λέξη «ωραίος» που προέρχεται από την «ώρα». Διότι για να είναι κάτι ωραίο, πρέπει να έλθει και στην ώρα του. Ωραίο δεν είναι το φρούτο όταν είναι άγουρο ή σαπισμένο και ωραία γυναίκα δεν είναι κάποια ούτε στα 70 της

άλλα ούτε φυσικά και στα 10 της. Ούτε το καλύτερο φαγητό είναι ωραίο όταν είμαστε χορτάτοι, επειδή, σε αυτή την περίπτωση, δεν μπορούμε να το απολαύσουμε.

Ακόμα έχουμε την λέξη «ελευθερία» για την οποία το «Ετυμολογικόν Μέγα» διατείνεται «παρά το ελεύθειν όπου ερά» = το να πηγαίνει κανείς όπου αγαπά . Άρα βάσει της ίδιας της λέξης, ελεύθερος είσαι όταν έχεις τη δυνατότητα να πας όπου αγαπάς. Πόσο ενδιαφέρουσα ερμηνεία!!!

Το άγαλμα ετυμολογείται από το αγάλλομαι (ευχαριστιέμαι) επειδή όταν βλέπουμε (σε αρχική φάση οι Θεοί) ένα όμορφο αρχαιοελληνικό άγαλμα η ψυχή μας ευχαριστείται, αγάλλεται. Και από το θέαμα αυτό επέρχεται η αγαλλίαση. Αν κάνουμε όμως την ανάλυση της λέξης αυτής θα δούμε ότι είναι σύνθετη από αγάλλομαι + ίαση(=γιατρεία). Άρα, για να συνοψίσουμε, όταν βλέπουμε ένα όμορφο άγαλμα (ή οτιδήποτε όμορφο), η ψυχή μας αγάλλεται και γιατρευόμαστε. Και πραγματικά, γνωρίζουμε όλοι ότι η ψυχική μας κατάσταση συνδέεται με τη σωματική. Παρένθεση: και μια και το έφερε η «κουβέντα», η Ελληνική γλώσσα μας λέει και τι είναι άσχημο. Από το στερητικό «α» και την λέξη σχήμα μπορούμε εύκολα να καταλάβουμε τι. Σε αυτό το σημείο, δεν μπορούμε παρά να σταθούμε στην αντίστοιχη Λατινική λέξη για το άγαλμα (που μόνο Λατινική δεν είναι). Οι Λατίνοι ονόμασαν το άγαλμα, statua από το Ελληνικό «ίστημι» που ήδη αναφέραμε, και το ονόμασαν έτσι επειδή στέκει ακίνητο. Προσέξτε την τεράστια διαφορά σε φιλοσοφία μεταξύ των δύο γλωσσών, αυτό που σημαίνει στα Ελληνικά κάτι τόσο βαθύ εννοιολογικά, για τους Λατίνους είναι απλά ένα ακίνητο πράγμα. Είναι προφανής η σχέση που έχει η γλώσσα με τη σκέψη του ανθρώπου.

Όπως λέει και ο George Orwell στο αθάνατο έργο του «1984», απλή γλώσσα σημαίνει και απλή σκέψη. Εκεί το καθεστώς προσπαθούσε να περιορίσει την γλώσσα για να περιορίσει την σκέψη των ανθρώπων, καταργώντας συνεχώς λέξεις. «Η γλώσσα και οι κανόνες αυτής αναπτύσσουν την κρίση», έγραφε ο Μιχάι Εμινέσκου, εθνικός ποιητής των Ρουμάνων. Μια πολύπλοκη γλώσσα αποτελεί μαρτυρία ενός προηγμένου πνευματικά πολιτισμού. Το να μπορείς να μιλάς σωστά σημαίνει ότι ήδη είσαι σε θέση να σκέφτεσαι σωστά, να γεννάς διαρκώς λόγο και όχι να παπαγαλίζεις λέξεις και φράσεις.

Η ΜΟΥΣΙΚΟΤΗΤΑ

Η Ελληνική φωνή κατά την αρχαιότητα ονομαζόταν «αυδή». Η λέξη αυτή δεν είναι τυχαία αφού προέρχεται από το ρήμα «άδω» που σημαίνει τραγουδώ. Όπως γράφει και ο μεγάλος ποιητής και ακαδημαϊκός Νικηφόρος Βρεττάκος: «Όταν κάποτε φύγω από τούτο το φώς θα ελιχθώ προς τα πάνω, όπως ένα ποταμάκι που μουρμουρίζει. Κι αν τυχόν κάπου ανάμεσα στους γαλάζιους διαδρόμους συναντήσω αγγέλους, θα τους μιλήσω Ελληνικά, επειδή δεν ξέρουνε γλώσσες. Μιλάνε μεταξύ τους με μουσική». Ο γνωστός Γάλλος συγγραφέας Ζακ Λακαρριέρ επίσης μας περιγράφει την κάτωθι εμπειρία από το ταξίδι του στην Ελλάδα: «Άκουγα αυτούς τους ανθρώπους να συζητούν σε μια γλώσσα που ήταν για μένα αρμονική αλλά και ακατάληπτα μουσική. Αυτό το ταξίδι προς την πατρίδα - μητέρα των εννοιών μας - μου απεκάλυπτε ένα άγνωστο πρόγονο, που μιλούσε μια γλώσσα τόσο μακρινή στο παρελθόν, μα οικεία και μόνο από τους ήχους της. Αισθάνθηκα να τα έχω χαμένα, όπως αν μου είχαν πει ένα βράδυ ότι ο αληθινός μου πατέρας ή η αληθινή μου μάνα δεν ήσαν αυτοί που με είχαν αναστήσει». Ο διάσημος Έλληνας και διεθνούς φήμης μουσικός Ιάνης Ξενάκης, είχε πολλές φορές τονίσει ότι η μουσικότητα της Ελληνικής είναι εφάμιλλη της συμπαντικής. Αλλά και ο Γίββων μίλησε για μουσικότητα και

γονιμότατη γλώσσα, που δίνει κορμί στις φιλοσοφικές αφαιρέσεις και ψυχή στα αντικείμενα των αισθήσεων. Ας μην ξεχνάμε ότι οι Αρχαίοι Έλληνες δεν χρησιμοποιούσαν ξεχωριστά σύμβολα για νότες, χρησιμοποιούσαν τα ίδια τα γράμματα του αλφαβήτου. «Οι τόνοι της Ελληνικής γλώσσας είναι μουσικά σημεία που μαζί με τους κανόνες προφυλάττουν από την παραφωνία μια γλώσσα κατ'εξοχήν μουσική, όπως κάνει η αντίστιξη που διδάσκεται στα ωδεία, ή οι διέσεις και υφέσεις που διορθώνουν τις κακόηχες συγχορδίες», όπως σημειώνει η φιλόλογος και συγγραφέας Α. Τζιροπούλου-Ευσταθίου. Είναι γνωστό εξάλλου πως όταν οι Ρωμαίοι πολίτες πρωτάκουσαν στην Ρώμη Έλληνες ρήτορες, συνέρρεαν να θαυμάσουν, ακόμη και όσοι δεν γνώριζαν Ελληνικά, τους ανθρώπους που «ελάουν ως αηδόνες». Δυστυχώς κάπου στην πορεία της Ελληνικής φυλής, η μουσικότητα αυτή (την οποία οι Ιταλοί κατάφεραν και κράτησαν) χάθηκε, προφανώς στα μαύρα χρόνια της Τουρκοκρατίας. Να τονίσουμε εδώ ότι οι άνθρωποι της επαρχίας, του οποίους συχνά κοροϊδεύουν για την προφορά τους, είναι πιο κοντά στην Αρχαιοελληνική προφορά από ό,τι οι άνθρωποι της πόλεως. Η Ελληνική γλώσσα επιβλήθηκε αβίαστα (στους Λατίνους) και χάρη στην μουσικότητά της. Όπως γράφει και ο Ρωμαίος Οράτιος «Η Ελληνική φυλή γεννήθηκε ευνοημένη με μία γλώσσα εύηχη, γεμάτη μουσικότητα».

Από το Ελληνικό Αρχείο

Από το διαδίκτυο

Ο Πειραιάς ήταν νησί!

Παρασκευή, 10 Ιουνίου 2011

Υπέστη ριζική αλλαγή στα τέλη της Νεολιθικής εποχής.

Τον πρώτο αιώνα προ Χριστού, ο Στράβων διατύπωσε την υποψία ότι ο Πειραιάς ήταν κάποτε νησί, πριν συνδεθεί τελικά με την υπόλοιπη Αττική. Φαίνεται ότι ο αρχαίος ιστορικός και γεωγράφος είχε δίκιο, όπως επιβεβαιώνουν τώρα έλληνες και γάλλοι γεωλόγοι και αρχαιολόγοι. Η ερευνητική ομάδα συνέλεξε πυρήνες από ερευνητικές γεωτρήσεις κοντά στον Πειραιά και τον Κηφισό και χρησιμοποίησε

ραδιοχρονολόγηση άνθρακα για να δημιουργήσει το γεωλογικό χρονικό της περιοχής. «Τα αποτελέσματα αυτής της διατομεακής έρευνας γεωαρχαιολογίας καταδεικνύει την αξιοπιστία των κειμένων του Στράβωνα αποκαλύπτοντας ότι ο Πειραιάς ήταν όντως νησί» γράφουν οι ερευνητές στην έγκριτη επιθεώρηση Geology.

Από λόφος ... νήσος.

Πριν από 8.000 χρόνια, στην αρχή της Ολόκαινου εποχής, ο Πειραιάς ήταν λόφος συνδεδεμένος με την ηπειρωτική Αττική μέσω μιας γέφυρας ξηράς -μια γεωγραφική διάταξη παρόμοια με τη σημερινή. Οι αναλύσεις στα δείγματα υπεδάφους δείχνουν ότι άλλαξε ριζικά στα τέλη της Νεολιθικής εποχής, το διάστημα 4850-3450 π.Χ. Εκείνη την εποχή η στάθμη της Μεσογείου συνέχιζε να ανεβαίνει, μετά τη λήξη της τελευταίας παγετώδους περιόδου. Ο Πειραιάς έγινε έτσι νησί που διαχωριζόταν από την Αθήνα από έναν ρηχό κόλπο. Τη γεωλογία της περιοχής άλλαξαν ξανά τα ποτάμια του Κηφισού και του Κορυδαλλού, των οποίων οι αποθέσεις σχημάτισαν μια λιμνοθάλασσα ανάμεσα στον Πειραιά και την Αθήνα πριν από περίπου 4.000 χρόνια. Τα ιζήματα των ποταμών συνέχισαν να γεμίζουν τη λιμνοθάλασσα μέχρι τον 5^ο αιώνα π.Χ., όταν «ο Θεμιστοκλής, ο Κίμων και αργότερα ο Περικλής συνέδεσαν την Αθήνα με τον Πειραιά κατασκευάζοντας δύο "μακρά τείχη", χτισμένα εν μέρει πάνω σε έναν παράκτιο τέλμα που ονομαζόταν Αλίπεδο» αναφέρουν οι ερευνητές. Τα ευρήματα υποδεικνύουν πάντως ότι το μεγάλο κατασκευαστικό έργο δεν ευθύνεται για την ακόλουθη εξαφάνιση του βάλτου.

Στράβων ο αυτοδίδακτος γεωλόγος.

Πώς όμως μπόρεσε ο Στράβωνας να μαντέψει το γεωλογικό παρελθόν της παράκτιας πόλης; Οι ερευνητές εκτιμούν ότι ο αρχαίος Πόντιος ιστορικός είτε ήταν πολύ καλός αυτοδίδακτος γεωλόγος, είτε βασίστηκε στην αθηναϊκή προφορική παράδοση, η οποία είχε διατηρήσει με ακρίβεια το γεωλογικό χρονικό της περιοχής. Η άποψη ότι ο Πειραιάς ήταν κάποτε νησί εμφανίζεται εξάλλου και στο λεξικό του Σουίδα (ή Σούδα) που χρονολογείται στον 10ο αιώνα. Τη μελέτη στο Geology υπογράφει ο Κοσμάς Παυλόπουλος του Χαροκόπειου Πανεπιστημίου, η Μαρία Τριανταφύλλου της Σχολής Γεωλογίας του Πανεπιστημίου Αθηνών και οι συνεργάτες τους από το γαλλικό Εθνικό Κέντρο Επιστημονικής Έρευνας (CNRS) και το Πανεπιστήμιο Παρισιού 1.

Από το διαδίκτυο

Μανολιός ο Χοχλιδάκης! [Η γελοιογραφία μας!!!]

Δάσκαλε Μανολιό!!!

Εεεε!!! Μπρε καλώς το σύντεκνο!!! Ίντά 'ναι;;;

Ίντα λες;;;; Προς τα πού θα ψηφίσει ο κόσμος στις εκλογές άααανε γενούνε;;;; (γιατί δε το πολυβλέπω...)

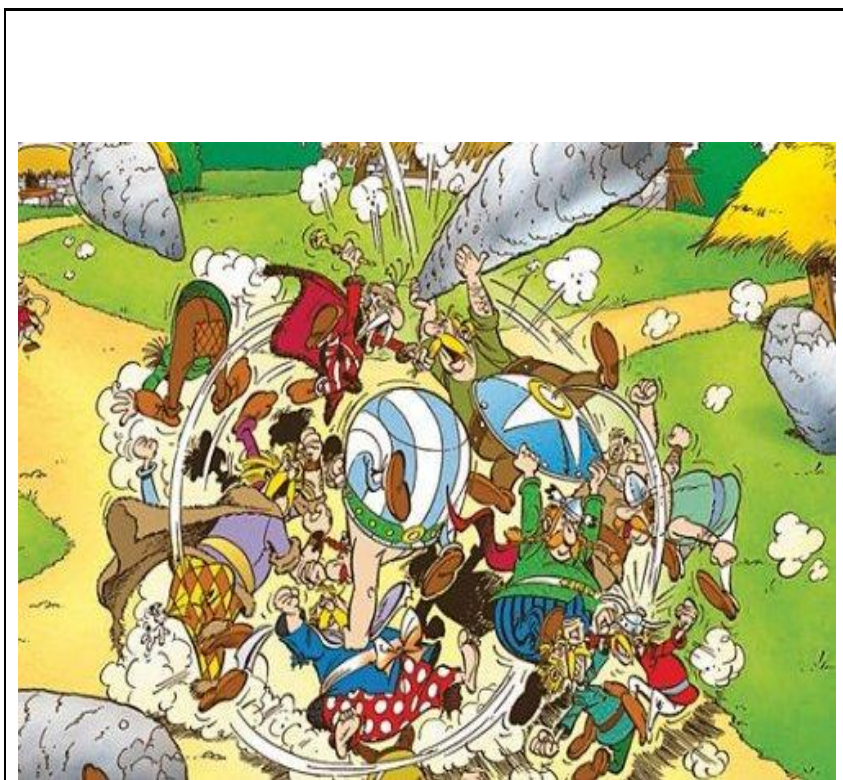

Εεεε, αυτό 'ναι εύκολο!!! Ξάνοιξε δίπλα
τι απαντήσανε όντε τσοι ρωτήξανε!!!

«Εδώ, εκεί, παραπέρα!!!!!»

Και πώς τα θωρείς τα
πράματα μέσα στη βουλή;;;

Έτσι!!!!!!!!!!!!

[Copyright: Μανολιός Χοχλιδάκης!!!]

Κι αλήθεια, Μανολιό, τι μού 'πες ότι
κάνανε τα κοπέλια την 28^η Οκτωβρίου;;;

Διδακτορικό στον παλιό καλό ελληνικό
κινηματογράφο!!!!

Δικαιοσύνη : η τυφλή θεά

Τριγμοί στο Θέμιδος Μέλαθρον, τριγμοί στη Δικαιοσύνη και το γενικότερο αίσθημα δικαίου, τριγμοί στα θεμέλια του δημοκρατικού μας πολιτεύματος, του οποίου ένα από τα βασικότερα χαρακτηριστικά είναι η διάκριση των εξουσιών. Η αιφνιδιαστική παραίτηση των δύο οικονομικών εισαγγελέων οι οποίοι ασχολούνται με «εκκαθαριστές επιχειρήσεις» όσον αφορά διάφορες οικονομικές ατασθαλίες και κάνουν λόγο για παρεμβάσεις στο έργο τους, καθώς και η υπόθεση της μονής Βατοπαιδίου και του Γέροντα Εφραίμ, είναι θέματα που δημιουργούν εύλογες απορίες και ερωτηματικά. Όχι μόνο σε όσους ασχολούνται με τα της Δικαιοσύνης, αλλά και στον απλό πολίτη και το λαϊκό και γενικότερο αίσθημα δικαίου. Γιατί στη συγκεκριμένη περίπτωση δεν είναι μόνο το οικονομικό έγκλημα και η παρανομία που απαιτούν κάθαρση, αλλά υπάρχουν και άλλου είδους ατασθαλίες και ερωτηματικά που αφορούν στο ηθικό κομμάτι και το ρόλο της Εκκλησίας και των ιερωμένων, γενικότερα, που αυτή τη στιγμή περνά από τη βάσανο της εξέτασης. Ποιος ο ρόλος της Εκκλησίας δηλαδή και των πνευματικών της ανθρώπων, μέχρι ποιο σημείο «νομιμοποιούνται» να ασκούν την πνευματική τους δύναμη και «γοητεία», την εξουσία που τους δόθηκε, και σε ποιες κατευθύνσεις πρέπει να τη διοχετεύουν!!!

Το σύνταγμά μας με άρθρο του που αφορά στην οργάνωση και τις λειτουργίες της Πολιτείας, για να επανέλθουμε στο προκείμενο, αναθέτει την εξουσία (την άσκηση των τριών λειτουργιών) στα ακόλουθα όργανα: 1.ΝΟΜΟΘΕΤΙΚΗ: ασκείται από τη Βουλή και τον Πρόεδρο της Δημοκρατίας. 2.ΕΚΤΕΛΕΣΤΙΚΗ: ασκείται από τον Πρόεδρο της Δημοκρατίας και την Κυβέρνηση. 3.ΔΙΚΑΣΤΙΚΗ: η δικαστική λειτουργία ασκείται από τα δικαστήρια. Οι αποφάσεις τους εκτελούνται στο όνομα του Ελληνικού Λαού.

Αυτό το τελευταίο, τελικά, είναι το μεγάλο ζητούμενο: ο Ελληνικός Λαός.

Γράφει, για να θυμηθούμε πάλι τους «αρχαίους», ο Πλάτωνας στο έργο του «Πολιτεία» ή «Περί δικαίου» ότι «...τον νόμο δεν τον ενδιαφέρει αυτό, πώς δηλαδή μια οποιαδήποτε κοινωνική ομάδα μέσα στην πόλη θα ευημερήσει ξεχωριστά, αλλά ψάχνει να βρει τρόπους για να πραγματοποιηθεί αυτό για ολόκληρη την πόλη, ενώνοντας αρμονικά τους πολίτες με την πειθώ και τον εξαναγκασμό, κάνοντάς τους να μεταδίδουν ο ένας στον άλλο την ωφέλεια, την οποία ο καθένας μπορεί να προσφέρει στο κοινό, και αυτός ο ίδιος (ο νόμος) διαμορφώνοντας τέτοιους άνδρες (εννοεί πολίτες) μέσα στην πόλη με σκοπό όχι να κατευθύνονται όπου ο καθένας θέλει, αλλά για να τους χρησιμοποιεί αυτός ο ίδιος (ο νόμος) για να δένει σε μια ενότητα την πόλη...» (519D – 520 A) Βλέπουμε, λοιπόν, εδώ ότι το θέμα της Δικαιοσύνης είχε απασχολήσει πολύ τους προγόνους μας και, έτσι όπως αναφέρεται ο νόμος εδώ (στον Πλάτωνα), παρουσιάζεται προσωποποιημένος, και η Δικαιοσύνη εμφανίζεται «τυφλή» (αφού δεν την ενδιαφέρει μια μόνο κοινωνική ομάδα).

Οι αρχαίοι Έλληνες το συνήθιζαν αυτό, να δίνουν οντότητα στις αφηρημένες έννοιες, τις ιδέες, τις αξίες και έτσι να τις προσωποποιούν και να τις κάνουν μέρος του κόσμου τους. Τους έδιναν, έτσι, ανθρώπινη διάσταση από τη μία, προφανώς για να τις αισθάνονται πιο οικείες, πιο προσιτές σ αυτούς, νοιώθοντας διαρκώς την παρουσία τους ανάμεσά τους. Τις έκαναν, όμως, και θεϊκές από την άλλη, για να εμπνέουν το σεβασμό, με την έννοια της Αιδούς και της Δίκης, και την υπακοή σ αυτές. Παριστάνεται, λοιπόν, η Δικαιοσύνη, ως μια Θεά «Τυφλή» (έχει τα μάτια κλεισμένα με μαντήλι) που κρατά στο ένα της χέρι τη ζυγαριά και στο άλλο το

σπαθί. Κι αν μια εικόνα ισούται με χίλιες λέξεις, η εικόνα της Δικαιοσύνης έχει γράψει αμέτρητες σελίδες ανά τους αιώνες. Σελίδες πολλών αποχρώσεων.

Σελίδες μαύρες, αφού δεν είναι πάντα τυφλή, αλλά συχνά βλέπει φύλο, φυλή, χρώμα δέρματος που μπαίνει βάρος στον ένα ή τον άλλο ζυγό και βαραίνει ανάλογα-δυσανάλογα την απόφαση. Σελίδες λευκές, όταν η Δικαιοσύνη λάμπει δια της απουσίας της! Σελίδες γκρίζες, όταν οι αποφάσεις της είναι αμφιλεγόμενες και σελίδες κόκκινες που έχουν γραφτεί από το αίμα αθώων!

Δικαιοσύνη: η τυφλή Θεά που κρατά στο ένα χέρι τη ζυγαριά, για να ζυγίζει καλά τις αποφάσεις της και να σηκώσει το σπαθί που κρατά στο άλλο χέρι, το οποίο παρόλο που είναι όργανο δράσης δεν είναι σε στάση επίθεσης ούτε άμυνας, αλλά όρθιο, να σηκώσει λοιπόν το σπαθί της, αν χρειαστεί, (με πειθώ και εξαναγκασμό) για να τιμωρήσει.

Όσο για τον Γέροντα Εφραίμ, μπορεί να μη γνωρίζω από Νόμους και Άρθρα και ειδικές λεπτομέρειες, βρήκα, πάντως, ότι στο ΤΡΙΤΟ ΜΕΡΟΣ, ΤΜΗΜΑ ΣΤ', κεφάλαιο τρίτο και άρθρο 105 του Ελληνικού Συντάγματος υπάρχει ιδιαίτερη μνεία στο καθεστώς του Αγίου Όρους. Γι' αυτά, όμως, θα αποφανθεί η Δικαιοσύνη των Δικαστηρίων και οι λειτουργοί της. Όσον αφορά εμένα, όμως, ως πολίτη της χώρας αυτής, θαρρώ πως δικαιούμαι να πω τη γνώμη μου! Ότι δηλαδή «Δε μαθαίνει κανένας παρά μόνο τη μισή αλήθεια, όταν ακούει τη μια παράταξη από τις δύο», και αυτό που προσωπικά με «χαλαίει» μάλλον στην υπόθεση Εφραίμ και το Βατοπαίδι είναι ότι έχουν δοθεί τεράστιες διαστάσεις και δημοσιότητα και ότι ίσως ο Εφραίμ να γίνεται και λίγο το εξιλαστήριο θύμα, εν μέσω οικονομικής και γενικότερης κρίσης, για όλα τα οικονομικά εγκλήματα και την ηθική διαφθορά! Αναρωτιέμαι, επίσης, μήπως τελικά συμβεί κι αυτό: η πραγματική αλήθεια δηλαδή, να λάμψει μετά από πολλά χρόνια, όπως έχει συμβεί σε αρκετές υποθέσεις. Κλείνοντας, αφήνω να αιωρείται το ερωτηματικό και η απορία, που ίσως είναι όχι μόνο δική μου, αλλά και πολύ κόσμου, με τα όσα βλέπουμε να συμβαίνουν τελευταία: Δικαιοσύνη : η Τυφλή(;) Θεά!

Ατθίδα

Εκδρομή Λαστριανών

Η Πανελλήνια Αδελφότητα Λαστριανών και ειδικά η Δέσποινα Πετράκη, μαζί με τον Στέλιο Σακκαδάκη (ψηλό) διοργάνωσαν κι εφέτος, για δεύτερη συνεχή χρονιά, την εκδρομούλα για τους συγχωριανούς μας, τον Αύγουστο. Η εκδρομή πραγματοποιήθηκε στις 17 Αυγούστου, μετά το γλέντι του Δεκαπενταύγουστου, ώστε να έχουν τελειώσει οι δύσκολες εργασίες και όλοι να είναι πιο ξένοιαστοι. Το κονδύλι που χρειάστηκε ήταν δωρεά του Δημήτρη Παλαιολόγου, όλα τα χρήματα που εισέπραξε από το γνωστό παζαράκι που στήνει κάθε χρόνο στο Πανηγύρι. Δημήτρη, σ' ευχαριστούμε και πάλι! Μετά τη λίμνη του Ζαρού και το ενυδρείο, που είχαν πάει πέρυσι, φέτος έγινε επίσκεψη στα χωριά της ορεινής Ιεράπετρας, τα λεγόμενα «Μικρά Μετέωρα». Καλό χωριό, Καλαμαύκα, Ανατολή, Μάλες (και τη Μονή που είναι εκεί) ήταν κάποια απ' τα μέρη που επισκέφθηκαν οι εκδρομείς. Θαυμάσανε τα χωριά που δυστυχώς έχουν τώρα πια την επονομασία «καμένα». Στη μονή ο Γιώργης ο Κωνσταντουράκης απ' ό,τι μάθαμε, επέμενε, έλεγε και ξανάλεγε σε όλους, να αγοράσουν - λέει - μια αλοιφή που σε γιάνει όπου κι αν τη βάλεις! Δηλαδή, πού Γιώργη; ... Οι διοργανωτές προσέφεραν ξενάγηση, καλό φαγητό, μπάνιο στη θάλασσα. Στο λεωφορείο το τραγούδι άφθονο! Καλό ήταν που δεν καλοδούλευε το κασετόφωνο οπότε άρχισαν όλοι τα άσματα. Ειδικά ο «ψηλός» μου είπαν ότι έπραξε ως άγιος τροβαδούρος! Η Άννα του παπά-Γιωργάκη και η Κατίνα

του Γιώργη άρχισαν τ' ανέκδοτα και ο ήχος απ' το γέλιο έρεε πολύς! Το καλό, επίσης, ήταν που μου είπανε ότι συμμετείχαν αρκετά παιδιά... Κι απ' ό,τι λέγεται, η απαίτηση τώρα είναι για εκδρομή διήμερη. Με το καλό, λοιπόν, το Καλοκαίρι του 2012!

Τ.Σ.

Διάρρηξη στο κτήριο του Συλλόγου

Σας ενημερώνω ότι έγινε διάρρηξη στο κτήριο του Συλλόγου (παλαιό ελαιουργείο Λάστρου) στη Λάστρο. Οι διαρρήκτες παραβίασαν το πίσω παράθυρο που βρίσκεται κοντά στα ντουλάπια και αφαίρεσαν από μέσα ότι πολύτιμο βρήκαν εκτός απ' τις σόμπες. Τηλεόραση, πολυμηχάνημα-φωτοτυπικό, ενισχυτής τηλεόρασης, DVD, βίντεο, CD player, υπολογιστή με οθόνη, λάμπες 70 ευρώ, κουμπάρας με 200 ευρώ, μακρύ καλώδιο, γραφική ύλη κ.α. ίσως μικρότερα πράγματα εκλάπησαν δυστυχώς!!! Μεγάλη ζημιά για το Σύλλογο που υπολογίζεται σε μερικές χιλιάδες ευρώ!!! Υπάρχουν μαρτυρίες κάποιων Λαστριανών ότι είδαν ύποπτες κινήσεις εκείνες τις μέρες κοντοχωριανών που έχουν συγκεκριμένα κοινωνικά και παραβατικά προβλήματα στην περιοχή. Η διάρρηξη πρέπει να έγινε μεταξύ της νύχτας του Σαββάτου 26-11 και του ξημερώματος της Δευτέρας 28-11-2011, αφού πιστεύουμε ότι μπήκαν νύχτα κι ο Κίμων Φραγκούλης (Μέλος Δ.Σ.) ελέγχει τακτικότερα το κτήριο, ήταν εκεί το Σάββατο το βράδυ, και ξαναπήγε τη Δευτέρα το απόγευμα. Αμέσως καλέσαμε την αστυνομία, ο Ταμίας, Γιώργος Κρασαδάκης πήγε εκεί κι έδωσε κατάθεση, περιγράψαμε όλα τα κλοπιμαία, και τους μίλησα κι εγώ τηλεφωνικά όπου τους είπα να πάνε στο χωριό να πάρουν καταθέσεις σχετικά. Επικοινωνήσα και με τη γνωστή συγχωριανή μας ποινικολόγο-δικηγόρο Πόπη Μοζάκη, που με ενημέρωσε για τις κινήσεις που πρέπει να κάνουμε. Από τη στιγμή της κατάθεσης του Ταμιά Γιώργου Κρασαδάκη εννοείται ότι αυτεπαγγέλτως κινείται διαδικασία μήνυσης, απ' ό,τι μου είπε. Εννοείται ότι ζήτησα την Σήμανση, η οποία μας έδωσε ραντεβού για την άλλη μέρα (!!!), τη Δευτέρα. Αμέσως επικοινωνήσα με τη Ζωή Κρυσταλλά (υπεύθυνη βιβλιοθήκης) και της είπα να είναι εκεί όταν έρθει η Σήμανση, αφού θα ήταν εργάσιμη ημέρα κι ώρα κι ο Κίμωνας θα βρισκόταν στην εργασία του. Ο Κίμωνας με ενημέρωσε ότι πήγε η Σήμανση, έκανε ότι ήταν να κάμει, και τώρα (!!!) κυκλοφορεί κάποιες φορές η αστυνομία εκεί - μου είπε. Σας ενημερώνω επίσης ότι (μάλλον το ίδιο βράδυ και μάλλον απ' τους ίδιους) έγινε διάρρηξη και στην ταβέρνα Ερωτόκριτος (της Κατίνας). Με παρόμοια κλοπιμαία. Το σοκ και η στενοχώρια μας είναι αρκετή, καθώς και ο θυμός μου για το γεγονός ότι απ' ό,τι πληροφορήθηκα υπάρχουν κάποιες γνωστές "εστίες" παρανόμων στην ευρύτερη περιοχή και κανείς δεν κάνει τίποτα. Ενώ στην εφημερίδα Ανατολή υπάρχουν συνέχεια άρθρα για τις επιτυχίες του αστυνομικού τμήματος Αγ.Νικολάου. Θα προσπαθήσουμε να έχουμε συχνή ενημέρωση σχετικά, από την αστυνομία. Θα λάβετε πάλι νέα περί των ενεργειών μας όταν κι αν χρειαστεί να κάνουμε τέτοιες. Πρόθεσή μας είναι να μην αφήσουμε το γεγονός στην τύχη του. Λυπάμαι πάρα πολύ που σας ενημερώνω για ένα τόσο λυπηρό θέμα. Εκ μέρους του Δ.Σ. του Συλλόγου, η Πρόεδρος του Συλλόγου, Τζίνα Σουρέα.

Το γονιδάκι μας!

Μήνυμα που κυκλοφόρησε στα κινητά φέτος τις εορτές!!!: «Εάν διαψευσθούν οι Μάγια, ο Νοστράδαμος, ο Λιακόπουλος, οι Illuminati, η Πατέρα η αστρολόγος, η κα Βούλα η μελλοντολόγος με τους συνεργάτες της, η Σούλα με τα ταρώ και η Φωφώ η

Καφετζού και δεν έρθει η συντέλεια του κόσμου ... σου εύχομαι το 2012 να είναι η καλύτερη χρονιά της ζωής σου»! Καλό, ε;;;

Επίλογος

Η Πανελλήνια Αδελφότητα Λαστριανών

σας εύχεται

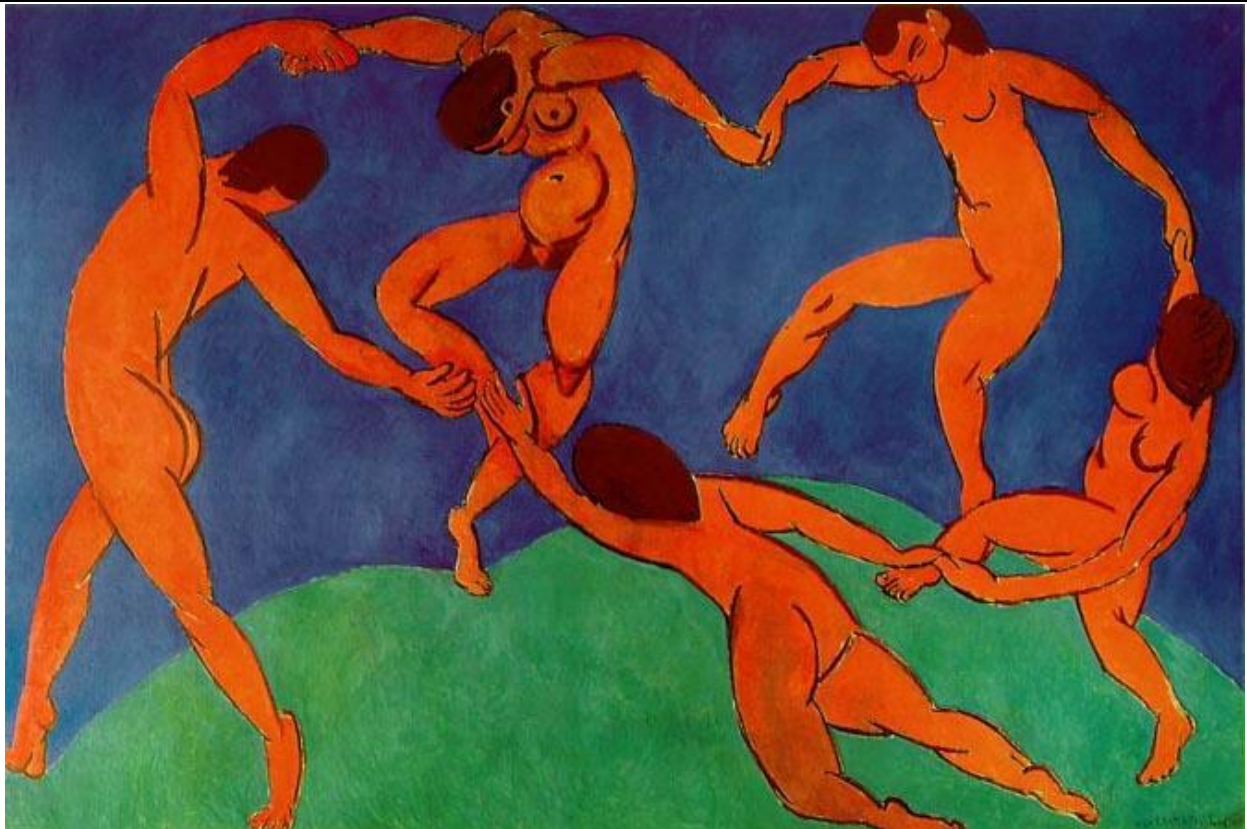
Χρόνια Πολλά!!!

Ο Προοδευτικός Σύλλογος Λάστρου

"η Αναγέννησις"

σας εύχεται Καλή Χρονιά,

με Υγεία και Χαρά!!!

Matisse- dance